

B
999.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS
PUBLISHED BY THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS
50 EAST LEXINGTON AVENUE
NEW YORK, N. Y. 10017
LONDON: ROUTLEDGE AND KEGAN PAUL
AND COMPANY, 11 BEDFORD SQUARE
W. MIDDLESEX, ENGLAND
DISTRIBUTED BY THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS
50 EAST LEXINGTON AVENUE
NEW YORK, N. Y. 10017

KAUFMANN
DÁVID
KÖNYVTÁRA

B. 999.

תפסיר אלעשר אלכרמאת

תצניף רבנא סעדיא אלפיומי עם

עשרת הדברים באלערבי

לרבינו סעדיה גאון זצ"ל

מוגהים ומועתקים ללשון עבר וללשון אשכנז

מאת

משה בנימין זאב אייזענשטעדטער

משטאמפפּען יע"א

SAADJA'S

Arabischer Midrasch zu den Zehn Geboten.

Herausgegeben, in's Hebräische und Deutsche übertragen

von

Wilhelm Eisenstädter,

Doctorand der Philosophie an der k. k. Universität in Wien.

WIEN, 1868.

Druck von Jacob Schlossberg.

Im Selbstverlage des Herausgebers.

Dem edlen Gönner,
Dem Meister der Rede,
Dem Manne der Wissenschaft und des Fortschrittes,
Herrn

D^r. ADOLF JELLINEK

Prediger der Wiener israelitischen Cultusgemeinde,

als ein Zeichen tiefster Hochachtung

Vom Herausgeber.

Schreiben des Herrn Lelio della Torre, Professor am Rabbiner-Collegium in Padua, an Wilhelm Eisenstädter etc. etc.

בע"ה

(*) אל הבחור היקר, אוהב התושיה והמחקר,
כמ"ר משה בנימין זאב אייזענשטעדטער נ"י
לו תוביל החכמה אשכר, ישתה מיינה ולא ישכר

אגרתך הנעימה מיום ג' פעברואר, קבלתי בזמנה ואם לא החזרתי לך תשובה תקף ומיד כדרכי תמיד, חמסי וחמסך על חולי כבד אשר הפילני בימים ההם למשכב והיום הזה בלבד קמתי והתעוררתי ותדי הרוחה, וגם אסעמדתי ולא הלכתי בשוק מחמת חולשה לא אעבור עוד בכל תאחר, וטרם אפנה לדברים אחרים פניך אשחר, להגיד לך ששוני ושמחת לבבי על השמועה הטובה כי יצאת בשלום מבית מדרש הפילוסופיא אשר בקרוב בכתר שם טוב תרוממך, כי ראית סימן יפה בלמודך. הטיבות כי היה עם לבבך להודיע מיכך לרבים כי זה שמך, אשר פי חכמי קרית מלך רב יקבנו, נאה לך, ולכן דרשת והקרת בספרי חכמה יגעת ומצאת והוצאת תעלומה לאור בהעתיקך מערבי לעברי ואשכנזי ספר „תפסיר אלעשר אלכלמאת“ לרבינו סעדיה גאון ז"ל אשר צרפת תחילה בכור חקירתך לבער ממנו שגיאות המעתיקים. את העלה הראשון קראתי ותשואות חן לה עליו, ואדע כי סופר מהיר בלשונו הקדושה אתה ורעיוני הגאון מתוך תרגומך ברור מללו, וזה לי האות כי באת בו עד תכונתו וכוננתו, אחרי אשר חלוי מנעני מלהעריכו מלה במלה, אך מוכמט אני כך ובחכמים ש הסכימו על ידך כי חפץ ד' בידך צלה, וחבורך טהור קודש ממולח, ואני תפלה יאר ד' פניו אליך ויזכך לזכות את הרבים בחבורים אחרים, יסודתם במחנה העברים, תצלול במים אדירים, ותעלה בידך חדשות ונצורות, ותאני הבכורות.

זכה נא בשמי תודה אל הדרשן החוקר המפורסם ר' אהרן יעללינגעק נ"י על אשר זכרני אתו כאשר אמרת וקרא נא לו בשמי לשלום, וגם אתה שלום כחפץ אוהבך

הכו"ח פה פאדובה יום ב' אדר ש' ברכות לפ"ק

הלל די לא טורי הכהן

Schreiben des Dr. Abraham Geiger, Rabbiner und Prediger
zu Frankfurt a. M., an Wilhelm Eisenstädter, Doctorand der
Philosophie an der k. k. Universität in Wien.

Frankfurt a. M., 6. Feber 1868.

Sehr geehrter Herr! Mit vielem Vergnügen habe ich den ersten Halbbogen Ihrer Bearbeitung des dem Saadja beigelegten Gedichtes über die zehn Gebote empfangen. Die Bearbeitung dieses in Europa gewiss sehr seltenen arabischen Schriftstückes ist schon an sich verdienstlich, umso mehr, wenn sein Verständniss mit der treuen Sorgfalt, welche Sie ihm zuwenden, erleichtert wird. Ob es wirklich Saadja angehört, darüber werden Sie wohl Untersuchungen angestellt haben und in einer Einleitung Ihre Ergebnisse mittheilen. Mit Ihrer Arbeit bin ich vollkommen zufrieden, und setze auch voraus, dass Sie, wie Sie in Ihrem Briefe verheissen, Rechenschaft geben über die, wenn auch nur orthographischen Textänderungen, die Sie sich erlaubt haben. Die Uebersetzung ist im Allgemeinen, so weit ich Sie bei flüchtiger Lektüre vergleichen konnte, auf diesem Halbbogen treu, wenn auch nicht Wort für Wort wiedergebend. Einiges, was mir aufgefallen, lege ich auf besonderem Blättchen bei. So wird es mich freuen, wenn Sie in würdiger Weise durch diese Arbeit die Gelehrten-Laufbahn betreten und sie mit strebsamen Ernste weiter verfolgen. Mit voller Theilnahme an Ihrem Wohlergehen

Ihr ergebenster

Dr. Abraham Geiger.

Schreiben des Dr. Friedrich Müller, Professor der orientalischen Sprachen an der Wiener Universität, an Wilhelm Eisenstädter, etc. etc.

Wien, den 8. Feber 1868.

Lieber Freund!

Ihr Vorhaben, um nach Beendigung Ihrer philosophischen Studien mit einem Specimen vor die Oeffentlichkeit zu treten, kann ich nur billigen. Die mir mitgetheilten Probeblätter zeigen, dass Sie während des akademischen Trienniums Ihre Zeit sehr gut verwendet haben, und wie ich hoffe auch ferner auf der betretenen Bahn fortfahren wollen. Der arabische Text Ihrer kleinen Publication ist zwar nicht frei von manchem Fehler und die beigefügte Uebersetzung ist mehr eine Paraphrase, doch verzeiht man einem Anfänger solche Dinge umsomehr, als Sie bei Ausarbeitung Ihres Werkchens auf Ihre eigenen Kenntnisse angewiesen waren. Es ist gut, wenn man schon frühzeitig auf eigenen Füßen stehen lernt und in der Wissenschaft muss man sich schon bequemen bald Hammer bald Ambos zu sein. — Indem ich Ihnen recht bald einen Ihren Kenntnissen und Ihrem Streben angemessenen Wirkungskreis wünsche und jeder Gemeinde zu Ihrer Acquisition gratulire, bin ich stets

Ihr ergebenster

Dr. Friedrich Müller.

Schreiben des Dr. Saul Kaempf, Prediger und Professor
der orientalischen Sprachen an der Prager Universität, an
Wilhelm Eisenstädter etc. etc.

Prag, den 13. Feber 1868.

Lieber Freund! Ich danke Ihnen für die freundliche Zusendung des Prohebogens von Saadja's interessantem Schriftchen: תפסיר. Mit Vergnügen ersah ich aus Ihrer Arbeit, dass Sie sich in das Arabische fleissig hineingearbeitet. Die Uebersetzungen geben im Ganzen den Sinn des Originals richtig wieder. Ich zweifle nicht, dass das Werkchen den Freunden der betreffenden Literatur willkommen sein wird. Mit regem Interesse harrt der Vollendung des Ganzen entgegen

Ihr Ihnen geneigter und wohlwollender Lehrer und Freund

Prof. Dr. Kaempf.

הקדמה

רבינו סעדיה גאון עמרת תפארת ישראל נולד לאביו יוסף
 שנת ד"א תרנ"ב במחוז פתום (פיום) בארץ מצרים. ויחכם בלשון
 עבר וערב עד להפליא ויעש גם כן חיל בתלמוד ובשאר החכמות
 ושמעו דולך בכל הארצות ממצרים עד ארם נהרים ועד סורא
 אשר על שפת נהר פרת והיא היתה מקדם עיר ואם בישראל
 לדורשי התורה ומקור נפתח למשתוקקים אל מעינותיה. ויהי
 כראותם כי כאיש גבורתו ויקראוהו בשנת תרפ"ה לתוך הומותיה
 להרביץ בה תורה ולהאדירה. וישע גאון ישראל שם אהלו וישק
 מבארו באר מים חיים בחורי ישראל לאלפים ולרכבות עד שנת
 שב"ת כי אז הלך לו למנוחת החיים דנצחיים. לא האריך ימים פה עלי ארץ
 ובעודנו עומד בגבורת אנשים נקטף ויעזוב את עמו אשר אהבו וכבדו
 כאביו וירב בבית יהודה תאניה ואניה. רבות הן טובותיו אשר עשה
 לישראל כי הוא האיש אשר אזור כגבור הלציו ללחום מלחמות
 ד' נגד הקראים אשר כחשו בתורה המסורה לנו בעל פה וגם נגד
 האנשים אשר בקשו לסתום מעיני החכמה לפני נערי בני ישראל
 ולשום מגמת פניהם רק אל התלמוד ופירושו ולהדריכם דרך
 הסודות והמופלא. ויעמוד סעדיה לנגדם ונחתה ידו עט סופר מהיר
 ותרגם כל ספרי תנ"ך ללשון ערב ללמד לבני יהודה לשון צח
 ונקי. וחבר גם כן פירושים על התלמוד. ולהשיב לאפיקורסים
 אשר כפרו באמונת אלוה ובאותותיו כתב ספר אמונות ודעות.
 וידבר עוד על השמש ועל הירח ועל הכוכבים במסילותם. והנה
 אין רצוני להגיד פה קורות ימי חייו כי חרותים הם בעט ברזל
 בבכורי העתים לשנת תקפ"ט מהחכם הגדול והמפואר נזר ישורון
 וכהן לאל עליון שיר אשר הלך לו בשנה הזאת לארץ התחיה
 (שם במרומי מעל תחת כנפי השכינה תהיה מנוחתו) כי כונתי רק
 לדבר על מאמרו הערבי לעשרת הדברות ולחקור ולידע אם מגזע
 בן יוסף הוא אם לא. לאט לאט נלך בדרך החקירה והדרישה
 עד אשר נבוא למקום חפצנו. הנה רבינו סעדיה אשר הצליח
 ועשה חיל בשירי ציון חבר גם כן סדר תפלות והפיוטים אשר
 עוד היום מרגלים כפי אנשי מזרח, יושבי ארץ ערב ובמצרים
 ובכל ארצות המערב עד העיר „מאגדר“ עיר מרכולת עמים וישבת
 על חוף הים הגדול (אטלנטיק). גם כתב לתועלת המון עם עשרת
 הדברות בלשון ערבי והרחיב בכאורם וספח עליהם מדרשים ואגדות
 מדברי חז"ל וכתבם בדרך שיר אשר בנועמו משמח לב ונפש.
 אולם ברוב הימים כאשר נשכחה לשון ערב הטהורה מאת אחינו

יושבי ארץ מזרח גם ספרי גאון מצרים הלכו לאבדון ולא נשאר לנו מהם כי אם מעט מזעיר. והמאמר הזה לבדו הגיע אלינו יען רוב הקהלות ספחו אותו אל סדר תפלותיהם וקוראים בו עד היום ביום הראשון להג השבועות אחר קריאת התורה. וכאשר נשכחה מישראל לשון הערבים רבו כמו רבו גם בן השבועים במאמרו כי מעתיקיו לא ידעו היטב דרכי הלשון. וברבות השנים כאשר חדלו מישראל כותבי הספרים ויבואו תחתיהם המדפיסים אז עלו קמשוניו כפלים מחסרון דעתם בלשון ערבי וכתבו והדפיסו אותו איש ככל הישר בעיניו עד אשר לא נותרה בו מלה מנוקה משגיאה. המאמר הזה לא נזכר אף מאחד מכותבי קורותיו ומזכירי ספריו. השיר הזה הוא יקר המציאות מאד. אך נמצא בעקד הספרים אשר להרב החכם המהולל והמפורסם הדרשן הגדול מ"ה אהרן יעל לינעק נ"י. והאדם הגדול הזה הנודע ביהודה בחכמתו ובתשוקתו להרים קרן התורה ולהגדילה ולהאדירה הוא העירני ואמין לבי לגשת אל מלאכת העתקת המאמר הנכבד הזה. אז בכטחון על אלהים ובתקותי כי החכמים הנאמנים ידיני לכה זכות ויסלחו אם שגיתי שמתני את לבי אל המלאכה וטהרתי את המאמר מכל מום ועישרתי אותו בהעתקת עבר ואשכנז לשובת בני עמינו במערב ובמזרח. ותוחלתי לאל כי לא לריק ינעתי. ורוכב ערבות יזכני להעתיק עוד שאר הספרים אשר כתיבים בלשון ערבי וגנוזים באוצרות וכפרים. כי דרישת תורה והחכמה היא חפצי כל הימים.

אלה דרי המעתיק ומציא לאור

משה בנימין זאב בן אשר.

Vorrede.

Saadja Gaon erblickte das Licht der Welt zu Fayum in Unterägypten im Jahre 4652 (892). Berühmt durch seine Kenntniss der hebräischen und arabischen Sprache und bekannt als eine Celebrität auf dem Gebiete des Talmud's und des philosophischen Denkens, erhielt er in seinem sechs und dreissigsten Jahre einen Ruf nach Sura, am Euphrat, als Präsident der dasselbst befindlichen hochberühmten Akademie. Im Mai des Jahres 4688 (928) hielt S. seinen Einzug in Sura und wirkte von nun an segensreich an den Ufern des Euphrat's bis zum Jahre 4702 (942), in welchen ihn ein frühzeitiger Tod ereilte. Es ist nicht mein Wille, hier eine ausführliche Lebensbeschreibung dieses hochgefeierten Gelehrten zu geben, denn dieser Gegenstand hat schon mehr als eine Feder in Bewegung gesetzt. Eine wahrlich vorzügliche Biographie S. schrieb der in diesem Jahre zu seinen Vätern heimgegangene Prager Oberrabbiner S. L. Rappaport (Friede seiner Asche). Meine Aufgabe sei es, über Saadja's Vaterschaft zu diesem Werkchen und über den Inhalt desselben zu sprechen. Dieses Werkchen ist wahrscheinlich der Feder S. entflohen, welcher es zum Synagogengebrauche mit hebräischen Lettern und in wohlklingenden Reimversen niedergeschrieben. Dafür spricht der Titel dieses Werkchens, dafür spricht die blumenreiche Sprache desselben, — die nur einem Saadja beigelegt werden kann — dafür spricht eine bald tausendjährige Ueberlieferung, und dafür sprechen die Forschungen eines Steinschneider, Zunz u. s. w. Was die Orthographie dieses Werkchens anbelangt, so muss ich zu meinem Bedauern gestehen, dass mich dieselbe nicht wenig in Erstaunen gesetzt hat. Wie haben sich aber auch die Abschreiber desselben nicht entsetzt bei dem Anblicke dieser horrenden orthographischen Fehler, von denen das Werkchen quasi wimmelt? Wir beginnen daher mit der Klassifizierung derselben. Was die Buchstaben betrifft, so fand ich sie niedergeschrieben und durcheinandergeworfen ohne grammatikalische und ohne orthographische Berücksichtigung; ן statt ן, ן statt ן, ן statt ן sind die allergewöhnlichsten Fehler. Dass dadurch die Worte eine andere Deutung erhalten können ist leicht einzusehen. Statt שמש steht שמס, אנבהתם statt אנבהתם, מקסום statt מקסום, אהכונה statt אהכונה, ארואר statt ארואר, ארעלא statt ארעלא, אפנתותם statt אפנתותם, אפנתותם פי אפנתותם, אפנתותם מרד statt מרד, אפנתותם statt אפנתותם und so geht es durch das ganze Werkchen. Vor den Sonnenbuchstaben אהיה השמש fehlt gewöhnlich der Artikel, weil er dem darauffolgenden Buchstaben assi-

milirt wurde, z. B. אמר, אלסלאם statt אלסלאם, אלסלאם statt אלסלאם, אלסלאם u. s. w. Was die תנוין anbelangt, so sind sie theils mit ן wiedergegeben, z. B. באקדון הפצילאן שביהאן, theils mit ם z. B. האנתא לסאנא u. s. w. Was die Punktation betrifft, so kann man sie nur gänzlich verwerfen. Was würde sich ein Araber unter den Worten אשקאייני אילא ונוורי אלא צת לאשף u. s. w. denken? Dass die Punktationen mittelst Buchstaben verstärkt wurden, z. B. מושתקא מושתקא אדוקא מולוק so ist diess schon ein alter Usus, der bei den morgenländischen Gelehrten unserer Nation stets gang und gäbe gewesen. Ich machte es mir daher zur Aufgabe, dieses Werkchen, so weit meine geistigen Kräfte und mein bescheidenes Wissen mir es erlaubten, von seinen orthographischen und grammatikalischen Fehlern zu reinigen, den Text gehörig herzustellen und demselben ein leidliches Aussehen zu verschaffen. Den Buchstaben wies ich ihren gehörigen Platz an, der Artikel musste selbst vor den Sonnenbuchstaben an's Tageslicht treten, die תנוין habe ich gänzlich weggelassen, sie nur hie und da, um Zweideutigkeiten zu vermeiden, mit einem ן wiedergegeben, die Punktation wurde gänzlich beiseite geschoben, da sie für den Kenner des Arabischen überflüssig und für den Nichtkenner nutzlos ist. Hie und da habe ich ein überflüssiges ן oder ם stehen lassen, ebenfalls um Zweideutigkeiten zu vermeiden. Das arabische Th, ט habe ich mit ך wiedergegeben. Anmerkungen habe ich nur zu der deutschen Uebersetzung geschrieben und die Stellen im Talmud und in den Midraschim, auf welche Saadja hinspielt, genau angegeben. Zu der hebräischen Uebersetzung Anmerkungen zu schreiben, habe ich nicht für nothwendig erachtet, und zum arabischen Texte habe ich nur eine Anmerkung gemacht, um den Kenner der arabischen Sprache auf die Bedeutung der zwei zwar gleichlautenden aber hinsichtlich des Inhaltes sehr weit von einander differirenden Worte נאל und נאל aufmerksam zu machen. Die im arabischen Texte mit Klammern eingeschlossenen Stellen gehören meiner Wenigkeit an. S. wird es mir verzeihen und der geehrte Leser wird mich entschuldigen, wenn es meine Wenigkeit gewagt hat, der deutlichen Erklärung halber, die hebräischen oder dunklen Worte des Verfassers mit arabischen Worten wiederzugeben. Was die hebräische Uebersetzung anbelangt, so konnte ich mich nicht überall genau an den arabischen Text halten. Ich musste mehr wie einmal von der wörtlichen Uebersetzung abweichen, was leicht zu erklären und noch leichter zu entschuldigen ist. Die deutsche Uebersetzung wurde mit wenigen Ausnahmen so weit es mir möglich gewesen, dem Originaltexte angepasst. Nur bitte ich den verehrten Leser diese meine geringe Arbeit nicht mit der eines Munk, Geiger, Steinschneider, Fürst etc. etc. zu vergleichen; denn erstens bin ich nicht würdig, jenen Heroen der Wissenschaft die Schuhriemen aufzulösen, zweitens muss man wohl unterscheiden zwischen einem Gelehrten dem materielle und spirituelle Hilfsmittel im vollen Maasse zu Gebote

stehen und zwischen einem armen Studierenden, dessen Hilfsmittel nur seine Talente und sein Fleiss sind. Und so übergebe ich diese sorgfältig geprüfte Arbeit dem verehrten Leser und hoffe zugleich, dass sie die Billigung eines jeden wahrhaft redlich denkenden Gelehrten unserer Nation erhalten wird.

Bevor ich aber von meinem verehrten Leser Abschied nehme, fühle ich mich verpflichtet, hier den Namen meines mir ewig unvergesslichen Lehrers, des Herrn Dr. Friedrich Müller, Professor der orientalischen Sprachen an der k. k. Universität in Wien, öffentlich zu erwähnen, der sich stets als einer meiner treuesten Freunde bewährt und mich zu jeder Zeit mit Rath und That unterstützt hat. Seine Humanität, seine Freundlichkeit gegen arme Studierende, ohne Unterschied des Glaubens, verdienen hier öffentlich erwähnt zu werden. Mit dankbarem Herzen erwähne ich auch die Namen jener Männer der Wissenschaft, welche mich durch ihr Schreiben beehrt haben, des Herrn Prof. Dr. S. Kaempff, meines gewesenen Lehrers, der mich in das Studium der arabischen Sprache eingeführt, und des Herrn Dr. Ab. Geiger, der mich mit seinen mir sehr theueren Zeilen erfreuet hat. Deren Licht strahle noch lange! Ferner erwähne ich mit Freuden den Namen meines verehrten Lehrers und Freundes, des Herrn J. H. Weiss, Lector am hiesigen Beth-Hamidrasch, dessen wahrhaft gediegene Vorträge für mich vom grössten Nutzen gewesen und dessen wissenschaftlich-kritische Behandlung der Mischna und des Talmud's auf mich, als einen seiner treuesten Hörer, den grössten Einfluss geübt hat. Möge er noch lange segensreich in seiner Sphäre wirken! Ich scheid nun vom verehrten Leser und rufe ihm ein baldiges „Wiedersehen“ zu.

Wien, 25. Februar 1868.

Wilhelm Eisenstädter.

אלה הדברים אשר הודיע לנו אדון העולמים בקול גדול הלוך ונבור ברעש ורעדה, באור ולהבי אש מתלקחת, עננים וברקים התעופפו, המלאכים ראו כן תמהו, השמים חרדו והארץ רעשה, החרים נעתקו ומי הים נקפאו והגדרות נתקו, השמש והירח והכוכבים עמדו זכולה, הארמונות למפלה, חיות השדה ובהמות הארץ יבהלו, ויבקעו שמי השמים בהשמע קול הנעים מפי אל שדי אשר התחלק לשבעים לשונות ויהי כהפוכה בתוך נן נעים אשר בשטפה תערב כל ריח טוב מקמזון מר דרוז מקדה ואהלים וקנה הבשם אך ברחבי השמים יהל אור מאיר עד למרחוק, ויהי בהשמע דברי אל שדי נתודע גם כן אהדות אלהי עולם, ככתוב בתורתנו הקדושה והטהורה.

הולאי אלפלמאת חין כרגוא מן בין ידי רב אלעאלמין, בצות מתקרקע, בזוללת ורעאד מסתרקע, ונאר ולהיב מחתרקת, וגמאם וברק מנטלקת, אלמלאיפת אתחורת, ואלסמאואת ארתעדת, ואלארץ ארתעשת, ואלאנבאל אנתקלת, ואמואה אלבחר אנקבצת, ואלאנהאר אנברקת, ואלשמש ואלקמר ואלבואבב וקפת, ואלקצור אנהדמת, ואלוהיש ואלבהאים אנבתת, ישקון סבעת סמאואת מנטבקת בצות חנין מן אלמקדרת, מקסום עלי סבעין לסאן, פאנה כאטר עלי גנת אלנעים, מללב כל ראיחת טיבת, מתל אלמסך ואלענכר ואלכאפור ועוד אטיב, ודרירת מעטרת טהורת, ופי אלהוא טאלעת מנהרת, בסמע אלפלאם מן אלמקדרת, יערף תוחידהא כמא הו מפתוב פי אלתוראת אלצהיחת אלטהורת.

Einleitung.

Diess sind die Gebote, welche von dem Herrn der Welten mit weit tönder Stimme, unter Sturmesheulen und Donnerschlägen, unter Feuer und Flammen, unter Wolkenflug und Blitzeszuckungen verkündet wurden. Die Himmelschaaren schauten und staunten, die Himmel erbebten, die Erde erzitterte und die Berge wichen von ihrer Stelle; die Gewässer des Meeres stauten, die Ströme rissen auseinander, Sonne, Mond und Sterne hielten ein in ihrem Lauf, die Paläste stürzten zusammen und selbst die Thiere des Waldes sammt dem Vieh der Triften starren vor Schrecken. Die sieben Himmel spalteten sich der Reihe nach beim Ertönen der lieblichen Stimme aus dem Munde der Allmacht, die in sieben Sprachen verkündigend¹⁾, der Verwüstung eines lieblichen Gartens glich, welche alle lieblichen Gerüche, als: Moschus, Ambra, Campher, Aloe, und noch andere liebliche und wohlriechende Däfte einerschwemmt; und in der Luft strahlte ein helleuchtendes Licht. Beim Verkünden dieser Worte von Seite der Allmacht ward auch das Wesen der Gotteslehre geoffenbart, sowie es in der heiligen und klaren Thora enthalten ist.

אולם בטרם נתחיל דבר נפתח
שפתינו ונקרא בלשוננו
כי עלינו לשבח ולהלל ולפאר
לאדונינו אשר ברא העולם הוא
אמר ויהי. ובדברו העמידו והחזיקו
ולאין אמר הוה! ויהי. כאמור על
ישעיה הנביא עליו השלום
ימד וי. אני ראשון ואני אחרון
ומבלעדי אין אלהים. הגה אורי
בשחקים ועויו על המים ותחת כל
המים. אנכי האל אשר בחרתי בני
ישראל מכל העמים וקראתים
סגלתי ונשאתים על כנפי נשרים,
וקרבתי אל הר סיני, ונתתי להם
תורות וחוקים, והפליתי מכל גוי,
על כן עלינו לשבח ולהלל לאדונינו
אשר הוציאנו ממצרים, ויפדנו
מבית עבדים, ושקע צרינו בלב
ים, וקרבנו אל הר סיני, והאכילנו
את המן ואת השליו, ובהר אותנו
מכל האומות לעטרנו בתורה

אֵל אֲבֹתָא בְּלֵאמְנָא, וּפְתַח פְּמֵנָא,
וּנְטַק לְסַאנְנָא, אֱלֹוֹאֲגֵב עֲלֵינָא, אֵן
נִסְבַּח וּנְמַגֵּד לְרַבְנָא, אֱלֹדֵי כֹלֵק אֱלֹדְנִיָא,
וּקְאֵל לְהָא בֶן פְּפֵאנְתָּ, וּבִאמְרָהּ אִסְתְּאוּת
אִפְתּוֹתָ, וּקְאֵל לְלֵא שִׁי בֶן פְּפֵאן, כִּמְא
קְאֵל עֲלֵי יַד אֲלֵנְבֵי אִשְׁעִיָּא עֲלֵיהּ אֲלִסְלֵאִם,
אֲנָא אֱלֹוֹל, וְאֲנָא אֲלֵאכֵר וְלִים אֱלֵה
סֹוֵאי, וְנֹוֹרֵי פִי אֲלִסְמֵאוּתָּא סֵאפֵן, וּקוֹתֵי
תַּחַת אֲלֵמָא וּפּוֹק אֲלֵמָא, אֲנָא אֱלֵלֵה
אֱלֹדֵי אֲכַתְרַת בְּנֵי אִסְרָאֵל מִן כָּל אֲמִם,
וּסְמִיתֵהֶם אוֹוֵאֵי וְחִמְלַתֵהֶם שְׁבִיחָאן עֲלֵי
אֲגֻנְחַת אֲלֵנְסוֹר, וּקְרַבְתֵהֶם אֵלֵי טוֹר סִינָא,
וְעִמִּיתֵהֶם אִלְיִשְׂרָאֵי וּפְצַלְתֵהֶם עֲלֵי אֲלֵאֲמִם,
לְדִלְךָ אֱלֹוֹאֲגֵב עֲלֵינָא, אֵן נְמַגֵּד וּנְשַׁבֵּר
לְרַבְנָא, אֱלֹדֵי מִן אַרְץ מִצְרַיִם כְּרִגְנָא, וּמִן
בֵּית אֲלַעְבוּדִיָּת אִפְדָּאנָא, וּפִי וּסְטֵ אֲלֵבְחֵר
גֵּרֵק אֲעֵדָאנָא, וְאֵלֵי טוֹר סִינָא קְרַבְנָא,
וְאֵלְמֵן וְאֲלִסְלוֹאֵן אִטְעֵמְנָא, וּמִן גַּמִּיעַ
אֲלֵאֲמִם אֲצַתְפֵּאנָא, וּבַתּוֹרָאֵת וּבִשְׂרָאֵי

Bevor wir aber mit dem Anfange unserer Erklärung beginnen, lässt uns den Mund öffnen und mit unserer Zunge verkündigen, dass wir verpflichtet sind, unserem Herrn zu danken und zu huldigen, der die Welt erschaffen und sie in's Dasein gerufen; durch sein Wort hat er sie geordnet und befestigt und dem noch nie Dagewesenen ein Sein geboten. So heisst es auch im Propheten Jesaia (Friede sei mit ihm) 44, 6: „Ich bin der Erste, ich bin der Letzte und ausser mir ist kein Gott.“ Mein Licht strahlt im Himmel und meine Majestät über und unter dem Wasser. Ich bin der Allmächtige, der ich die Kinder Israel aus allen Nationen erwählt und sie die Auserwählten genannt habe. Ich trug sie auf Adlersfüssen, näherte sie dem Berge Sinai, gab ihnen meine Lehren und zeichnete sie vor allen anderen Nationen aus. Deshalb ist es unsere Pflicht den Allmächtigen zu preisen und ihm zu danken, der uns aus dem Lande Aegypten geführt und aus dem Hause der Knechtschaft befreit, unsere Feinde im Meere ersäuft, uns dem Berge Sinai genähert, mit Manna und Wachteln uns gespeist, aus allen Völkern uns erkoren und durch seine Lehren und Gebote verherrlicht hat. Der

ובחוקים. יהוה אלהי אבותינו יוסף עלינו כמנונו אלף פעמים ויברך אותנו כאשר הבטיחנו בדברו, (דברים א יא) יהוה אלהי אבותינו, יוסף עליכם ככם אלף פעמים, ויברך אתכם כאשר דבר לכם.

✕

הדבור הראשון הגיענו מן ארון העולמים, אמת עולם ולא ישונה, חוק נצח ולא יעבור, בקול ערב מסרו להביננו העדות והחוקים והמשפטים, ולהנחילו לבנינו ולבני בנינו. בגבהי שמים יתעופף ויסוכב את כל החר, שלוח מן האל הרחמן והסולה סלה. חרות הוא בעט אש על לוחות האבן במלך נשגבים. והנה קול ישורר בנעימות, קול שדי מתחלך, ורעם ירעים סער סואן ברעש, ומטרות עו נתכו, ומביניהם נשמע הדבור הנורא לאמר: בני ישראל אנכי האל

פצלנא. אללה הו איל זאבאינא אן יויד עלינא כמתלנא אלף מראת, ויבארך פינא כמא אועדנא בקולה. יי אלהי אבותיכם יוסף עליכם ככם אלף פעמים ויברך אתכם כאשר דבר לכם.

✕

אלפלמת אלולא כאנת תני מן ענד רב אלעאלמין, באלחק אליקין, ואללפש אלחקין, ואלצות אלחקין, ואלפלאם אלמבין, בשראיע ועהוד וימין, תאבת ללבנן ולבני אלבנין, ופי אעלי אלסמאואת תגול ומן גאנב אלטור, מן ענד אלחנין אלגפור, ותחריק קלם אלנור, פי לוחאן מחפור, בפלאם אן מנבדע, וצות אן לא יתמנע, וקול אן מרתפע, ברעד וסקיע, ואלמטר ואלוקיע ואלפלאם אלרפיע, והי תכוף ותקול, יא בנו

Ewige, der Gott unserer Väter, vermehre uns, so viel als wir sind, tausendfach und segne uns, so wie er uns verheissen hat (Deuteron. 1, 11): Der Ewige, der Gott eurer Väter, vermehre euch, so viel als ihr seid, tausendfach und segne euch, so wie er euch verheissen hat.

I.

Das erste der Gebote kam vom Herrn der Welten als eine unveränderliche Wahrheit, als festgeordnete Satzung, als beglückendes Gebot und als Anrede, welche uns über Gesetze, Lehren und Pflichten verständigen soll. Gekommen für unsere Kinder und Kindeskinde, und in den höchsten Sphären und um den Berg Sinai²⁾ als Ausflüsse des gütigen und versöhnenden Gottes schwebend, wurden sie (die Worte) mit feurigem Griffel auf steinerne Tafeln und mit wunderbarer Schrift aufgezeichnet. Die Stimme, welche erhaben sprach, und die Töne, welche sich unter Donner und Sturm, unter Regen und Wind zu Worten ergänzten, klangen furchtbar und lauteten: „O Kinder Israel! Ich

אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים
מבית העבדים. אנכי האל אשר
בראתי הים ונבוליו, בו השבעתי את
פרעה ואת כל עמו ואבדו לנצח.
אנכי האל האחד ואין זולתי, אני
כוננתי שמים ואני אחרון, באורי
ובחכמתי אנהג כל נמצא בלי עוד
ובלי יועץ ואין עומד על ימיני. בי
מלכים ימלוכו, ומי יאמר לי מה
תפעל? אני אחיה ואני אמית, אני
שופך בוו על בית נדיבים, אני
אשפיל אף מרום, כרצוני וכחפץ
לבבי. אנכי אכלכל את עובדי
ואטריפם לחם חקם, אתי אוצרות
הקוד והברד השלג והכפור והרעש
וברקי עו וסערות הנוראות. אני
כוננתי השמים בלי עמודים והחוקתי
הארץ בלי מתרים ובלי יתדות.
אני אמרתי לאין הוה! והיו ולא
יעבור פי. אני מסיר עצת חכמים
ודעתם אסכל. אני ארחיק הקרובים

אסראיל, אנא אללה אלדי אכרַתְתֶּכֶם
מִן בְּלַד מִצְרַיִם וּמִן בַּיִת אֲלֵעֲבוּדִית. אֲנִי
אֱלֹהִים אֱלֹדֵי כֹלֶקֶת אֲלִבְחַר וְגַמְד, וְגִרְקַת
פִּרְעוֹן וְאֵהֲלֵה וּכְמֹד. אֲנִי אֱלֹהִים אֲלִפְרַד
אֲלִפְרִיד, פּוֹנֵת אֲלִסְמֵאוֹת וְאֲנִי וְחִיד.
בְּנוֹרֵי וְעַקְלֵי אֲלִרְשִׁיד, בְּלֹא אֲזִיר וּבְלֹא
מַעֲיָן וּבְלֹא מַעֲיָד, אֲנִי מֶלֶךְ אֲלִמְלוּךְ וְלֹא
לִי עֲנִיד, אֲנִי אֲחִי וְאֲנִי אֲבִיד. אֲנִי
אֲדֹל בַּיִת אֲלִפְכִיר וְאֲעֲלֶה גְחִיד, נַעַז
מִן נִשְׂא וְנֹדֵל מִן גְּרִיד, אֲנִי אֲלִמְתַּפְּלִבְרוּךְ
אֲלֵעֲבִיד, וּפֶל יוֹם מְנַהֵא עֲנִיד בְּרוּךְ
אֲלִגְרִיד, עֲנִיד כּוֹאֵן אֲלִקֶר וְאֲלִבְרַד
וְאֲלִתְלַג וְאֲלִגְלִיד, וְאֲלִרַעַד וְאֲלִבְרַק
וְאִרִיח אֲלֵעֲאֵצַח אֲלִשְׂדִיד, פּוֹנֵת אֲלִסְמֵאוֹת
בְּלֹא תַעֲמִיר וְאִסְסַת אֲלֵאֲרִץ פֵּאֲנֵהָ
בִּאֲקִיאַד וְתוֹתִיד, וְקֶלֶת לֵלֵא שִׁי בֶן פִּבְאֵן
וְלֹא יַעֲצִינִי וְלֹא יוֹיד, אֲנִי אֲקִבַּח
אֲלִחַפְמֵא וְאֲעֲלֵ רֵאִיהֶם נְפִיד, אֲנִי אֲבַעַד
אֲלִקְרִיב וְאֲקִרַב אֲלִבְעִיד, אֲנִי אֲכַרַג

bin der Allmächtige, der ich euch aus dem Lande Aegypten und aus dem Hause der Knechtschaft geführt habe. Ich bin der Allmächtige, der das Meer sammt seinen Dünen geschaffen und Pharao sammt seinem Volke darin ersäuft, so dass dessen Tiefe deren Grabesstätte geworden. Ich bin der Einig-Einzige, der die Himmel befestigt hat und dessen Einheit keinen Nebenbuhler kennt. Mit meinem Lichte und mit meinem Geiste leite ich Alles und kann Lenker, Leiter und Rathgeber entbehren. Die Könige setze ich auf den Thron und Niemand wagt es sich mir zu widersetzen. Ich lasse leben und sterben; ich erniedrige das Haus des Grossen und mache es verächtlich, und nach meiner Lust vertheile ich Glück und Elend. Meinen Dienern gewähre ich reichliche Nahrung, die ihnen täglich aus meinem Gnadenborn zufließt. Mein sind die Vorrathskammern der Kälte, des Hagels, des Schnees, des Frostes, des Donners, des Blitzes und der stürmischen Winde. Die Himmel stützte ich ohne Säulen, die Erde befestigte ich ohne Stricke und Nägel, und selbst das noch nie Dagewesene musste auf mein Geheiss in's Leben treten und wagte nicht mir zu widersprechen. Ich mache die Weisen lächerlich und gebe ihre Ansichten dem Spotte preis; ich nähere die Ent-

והרחוקים אקריבה. אני מוציא מים מסלע ונוזלים מצור החלמיש. אני אצמיח מן האדמה הציר וכל ירק עשב. אם אביט לארץ ותיעד, ועת אעטיף השמש והגה תחשך פני האדמה, אם בני חטאו אעצור נשמי ברכה אך בשונם מחטאתם ונתנה הארץ יבולה. כן כל נטף אשר יזלו שחקים לה אמדוד במדת רצוני, פי ברצוני אשלח לה ברכתי וברצוני אכלה אותה כרנע. על תלמיה אתן את הדגן בלא שאלתה ובלא בקשתה. שכרה כערך אהבת יושביה אלי (אהבה אשר יאתה למלכים) וכערך התהלה, והתפלה, השבה והתפארת. אני אחד ואין זולתי אל גבור ושניא כח, לי נגלו תעלומות לב ולי נתכנו עלילות ומי כמוני? אני רומה על שמים אך גם כל רנשי הלב ממני לא נסתרו. אנכי האל אעטיפה פני אדמה בירקק עשבותיה ואעטנה בורועיה ובשושני חמד, ויהי פסת בר בארץ פרי כל עץ ותמרים לעבדי. אני

אלמא מן אלהגד אלשדיד, ומן אלצואן אלצליב, אנא אנבת מן אלארץ אלחב אלחציד, ואן נטרת ללארץ ורעשת בתרעיד, ואן כספת אלשמם אלטלמת בתסויד, ואדא מספת אלגית כאן דלך מן דנוב אלעביד, ואדא בעתתהא בתפציל ותמגיד, ופל נקטת מנהא ענדי בתעדיד, וגעלת עליהא רנאיב וחפט אלי אבלגהא מפאן אן נריד, וגעלת אנאדר ענדי בתאכיד, ולים להא לא מא תחיב ולא מא תריד, וחית מא אגורתהא אלי תם תעיד, ודי יסתחק אלמלוך ואלתמגיד ואלדעא ואלצלות ואלתחמיד, אנא אלאהיד אלאחד, אלעזיו אלגבאר, עאלם אלגויב כאשף אלאסראר, מא לי שביהאן ולי הו אלאפתכאר פי אלטהור, עאלם במא כאן פי אלסדור, אנה אללה אלדי כצרת אלארץ באכצאר, באלעשב ואלורוע ואלאנואר, ורוקת לעבידי פואפה

fernten und entferne die Naben. Ich lasse aus hartem Gestein und aus festem Kies den Wasserstrahl schiessen. Aus der Erde lasse ich Gras und Korn keimen und meine Blicke flössen ihr schon Schrecken ein. Verhülle ich die Sonne, so deckt dichter Schatten der Erde Oberfläche. Bald versage ich ihr den Regen, wenn meine Diener dem Laster fröhnen, bald gewähre ich ihn wieder, sobald sie Lob und Preis mir zollen. Ich bestimme die Zahl der Regentropfen und das Mass ihres Ueberflusses und ihres Gedeihens, entziehe es aber wieder, sobald es mir gefällt. Meinen Segen ertheile ich ihr ohne ihr Verlangen und ohne ihr Begehren, und als dessen Preis genügt mir ihre Liebe. Diese gebührt wohl jedem Herrscher, die welche man mir zollt muss aber auch von der Anerkennung, Huldigung, Anbetung und Verehrung begleitet sein. Ich bin der Einig-Einzige, der Allmächtige und der Allgewaltige, der alle Geheimnisse offen legt; wer ist mir gleich? Mein Ruhm strahlt in den höchsten Lichtsphären, aber auch jede Regung der Brust ist mir bekannt. Ich bin der Allmächtige, der die Erde mit frischem Grün bekleidet, sie mit Gras, Kräutern und Blumen schmückt, und für seine Diener die herrlichsten Früchte der Bäume sprossen lässt. Das Meer umgab ih mit

אשים לים חקו דבל יעברו המים
 גבולם. אני אחליף את הזמנים
 ואבדיל בין האור ובין החשך.
 ובתקופתן שמו מורות נתיבותיהן
 לבלתי הפר חוקות, אני מוריש
 ומעשיר משפיל אף מרומם, אנכי
 האל הנשגב ואורי על כנפות תבל
 לאורי אין משלו ומבלעדו אין
 אלהים. על כן לי התהלה ולי
 התפארת ככתוב בתורת משה עבדי
 (דברי י"ד) שמע ישראל יהוה אלהינו
 יהוה אחד. שמע ישראל כי אין
 אלהים כאלהינו הוא אחד ולאחרותו
 אין שני להמשילה.

ב

הדבור השני הניענו כרשום
 בכתב יושר ובגבדי
 השמים יתעופף הדבור הנורא
 לאמר. בני ישראל, לא יהיה לכם
 אלהים אחרים על פני, לא תעשו
 לכם כל תמונה, לא תמורוני
 בתמונת כל, לא תדמיוני בדמיון
 לא תמשלוני במשל, ולא תחליפוני

ותמארי, ותכמת אלבחר ברמל לילא
 יפורי, אנא אבדל אלאזמנא ואלט־הור,
 יחף אט־הר יסירא ויסתדירי, וימסא
 אלגני פקור ואלפקור במאל אן גזירי,
 אנא אלהא אלעאלי אלמנור, לא שבי־הן
 לגורי ולא אכר נט־ירי, לי ישפל
 אלאפתכאר ואלתהליל, כמא קאל פי
 פתאב אלתגזיל. שמע ישראל יהוה אלהינו
 יהוה אחד, שרה דלך, אסמע יא אסראיל,
 לא אלאה אלא אלהנא רבנא, אלהא
 אלוחד וחדה לא שריך לה סבחאנה.

ב

אלבלמת־ אלתאנית־ כאנת תגו בלרסם
 אלמרסום, ופי אעלי
 אלסמאואת תגול ורו תכוף ותקול. יא בנו
 אסראיל לא יפן לפם אלאה אכר דוני,
 ולא מעבוד סואי, ולא תבדלוני בתבדיל,
 ולא תנעתוני בתנעית, ולא תמתלוני

Dünen, damit es nicht entfliehe. Ich unterscheide die Zeiten und die Lichtphasen, und nicht die geringste Störung wagen sie weder im Strahlen noch im Kreisen. Ich mache die Reichen arm und den Armen mehre ich ihre Habe. Ich bin der Allmächtige, der Erhabene und der Weitstrahlende, nichts gleicht meinem Glanze und kein Bild ist mir ähnlich. Mein bleibt der Ruhm und die Huldigung, so wie es in dem Buche meiner Offenbarung heisst: (Deuteron. 6, 4) „Höre o Israel, der Ewige, unser Gott, ist ein einig-einziges Wesen.“ Ja, er ist einig-einzig und seiner Einheit kann sich nichts zugesellen.

II.

Das zweite Gebot kam uns nach seiner wahren Aufzeichnung zu und in den höchsten Sphären schwebend lautete es furchtbar: „O Kinder Israel! Habet ausser mir keinen Gott, machet nichts mir Aehnliches und unterstellt mich nicht den Wechselfällen der Zeit. Schildert mich nicht nach eurer Vorstellung, vergleicht mich nicht mit euren Phantasiebildern und wähnet nicht, ich sei Veränderungen unterworfen, sondern hul-

באלילים, אך לשמי תנו כבוד ותהלה ושבתוהו לאין קצה. אנכי אל שדי ונשגב על כל, לאותותי אין ערך ולמציאותי אין חקר, לי התפארת על כל העמים ולאומים. אנכי אל רחום וחנון, לכן לא תמירו כבודי בלא יועיל, ואל תעריבו לי דמות ממש או מידה או מכל אשר בראתי תחת השמים, לא מכוכבי מעל וכסיליהם ומכל צבאות השחקים, כי ברואים הם כמוכם ואך כסילים ונעויו לב יסגרו להם וישתחוו. אולם אני אל ואפס בלעדי לי הכת והגבורה, לי עצמה ולי תפארה, לא תעשו לכם אלהי זהב, אלהי כסף, אלהי עץ, ואלהי אבן כי הם מעשה ידי אדם, פה להם ולא ידברו, עינים להם ולא יראו, אזנים להם ולא ישמעו, אף להם ולא יריחון, ידיהם ולא ימישון, רגליהם ולא יהלכו, כמוהם יהיו עושיהם כל אשר בוטח בהם. בני ישראל עם בחירי, עם סגולתי.

בתמתיל, ולא תשבהוני בתאציל, ומגדוני בתמגוד, וסב הוא לאסמי בתעליל, אנא הוא אלעזוי אלגליל, לים לענאיבי תחציל, ולא לאוקאתי תאויל, ולי אלאחסאן עלי כל גל וגיל. אנא אללה אלחנאן אלמנאן, איאכס תבדלוני בעבאדת אלאותאן, ולא תאכדו לי שביהאן לא ללשמס ולא ללקמר ולא לגמיע מא כלקת תחת אלסמא, ולא לנמוס אלסמא ואלאפל אפדהו ואלבראנהם, אנהם מכלוקין מתלכס, פלא תסגדו להם גהל ואעמא. אנא אללה לי אלעז ואלנהמת ואלגברות ואלאחתתאם, לא תעבדון רב אן סואי, לא מן דהב, ולא מן פצת, ולא מן עוד, ולא מן חגר, אנהם אעמאל אירי אבן אדם גאהל, פס להם ולם ינטקון, עינין להם ולם יבצרון, אדנין להם ולם יסמעון, אנוף להם ולם יסתנשקון, אידין להם ולם יבמשון, רגלין להם ולם ימשון, מתלהם יבונוא עמאלהם ומן יחבס בהם. יא בנו אסראיל, יא אואלי, יא אצפיא.

diget mir und preiset forwährend meinen Namen. Ich bin das ewige Wesen, der Allgewaltige und der Hochgepriesene; meine Wunder sind unübertrefflich und mein Dasein unerforschlich. Mein ist auch die Verherrlichung aller Völker und Nationen. Ich bin der Allmächtige, der Allgütige und der Allgnädige; wechselt mich nicht mit den Götzen und gesellet mir keinen Gott zu, weder die Sonne, noch den Mond, noch Eines von jenen Wesen, die ich unter dem Himmel geschaffen, weder die Sterne des Firmaments, noch Eines aus ihren Kreisen oder aus ihren Bildern; denn sie sind so wie ihr geschaffen, und nur Thoren oder Bethörte bücken sich vor ihnen. Ich bin der Allmächtige, mein ist die Kraft, die Stärke, die Gewalt und die Majestät. Machet euch keine Götter, weder von Gold noch von Silber, Holz oder Stein; denn sie sind ein Werk bethörter Menschenöhne. Sie haben einen Mund und sprechen nicht, Augen und sehen nicht, Ohren und hören nicht, eine Nase und riechen nicht, Hände und tasten nicht, Füße und gehen nicht, und ihnen gleichen jene, welche sie verfertigen oder auf sie vertrauen. O Kinder Israel! O Auserwählte! O Gepriesene! Ich

אנכי האל בורא כל נברא, כסיל
 וכימה ומוכבים במסילותם אני
 עשיתי. לא תשתחוה להם ולא
 תעבדם. כי אנכי אל קנא פוקד
 עון לבווי מצותי אך אצור רחמים
 לנוצרי׳ פקודי השומרים תורתו
 באמת ואמונה. אני אחיה להם לעד
 ליום הפקודה כי פוקד אני עון אבות
 על בנים על שלשים ועל רבעים
 לשנאי, ועושה חסד לאלפים לאהבי
 ולשמרי מצותי.

אנא אלבאלק אלבארי, אכלקת אלברוג
 ואלדרארי, לא תהיבוהם ולא תעבדוהם
 בוגהן, לאן אנא אללהרב גיור, האפט
 אלדנוב ללפאסקין מן אלטהור, וצאלחין מן
 אואלי אפון להם רחים נצור, ומן חפט
 שראיעי באסתקאמת וצורר, אפון להם
 שאחד ליום אלדין ואלחסאב אלמטאלב
 בדנוב אלאבא עלי אלבנין, אלתואלת
 ואלרבווע לסנאי, וצאנע אלפצל ללאוקה
 למחבי, ואלחאפטין וצאיאי.

ג

ג

הדבור השלישי הגיענו כישום
 בכתב יושר, ובגבהי
 השמים יתעופף הדבור הנורא לאמור:
 בני ישראל אל תשבעו בשמי לשקר
 ולא תשאוהו לשוא, ואמנם בעת
 תשבעו אך לאמת, השבעו והקימותם
 את השבועה באמונה ובתמים,
 זהרו משבעת שקר ומדבר און.

אלבלמת אלתאלת פאנתתגו בלרם
 אלמרסום ופי אעלי
 אלסמאואת תגול, ודי תכוף ותקול,
 יא בנו אסראיל, איאפס תחלפוא באסמי
 כאדבא, ולא תדברוא אסמי האנתא,
 ואדא חלפתם אתבתוא פי אלימין, חתי
 יפון חקא ויקין, ולא יפן פיה עוג, ולא

bin der Allmächtige, der Schöpfer der Schöpfung, ich habe den
 Sternenkreis und die helleuchtenden Himmelskörper geschaffen³⁾,
 zollet den Himmelskörpern keine Huldigung und dienet ihnen nicht;
 denn ich bin ein eifervoller Gott, der ich strenge die Sünden
 jener ahnde, die meine Gebote verachten, denen aber meine Gnade
 und Huld spende, welche treu und aufrichtig mir und meinen Leh-
 ren anhängen und sie beherzigen. Am Tage des Gerichtes werde
 ich als Zeuge auftreten, denn ich ahnde die Sünden der Väter an
 den Kindern bis in das dritte und vierte Geschlecht und spende
 Gnade bis in's tausendste Geschlecht, jenen, die mich lieben und
 meine Gebote befolgen.“

III.

Das dritte Gebot kam uns nach seiner wahren Aufzeich-
 nung zu und in den höchsten Sphären schwebend lautete es furcht-
 bar: „O, Kinder Israell! Schwöret nie falsch bei meinem Namen
 und sprechet ihn nie vergeblich aus. Schwöret ihr aber bei dem
 Namen Gottes, so lasset den Schwur auch zur Wahrheit werden,
 und haltet ihn treu und redlich. Haltet euch auch fern von

אם תזכיר אלהיך לאמת תזכירה,
ואם את שמו תשא על שפה
לאמת תשאווהו. אבל דעו אשר
ישבע בשמי לשקר ונשא עונו
לנצה. כי שבועת שוא את הבית
בידיה תהרסנו ועירוה עד היסוד בו.
מפני אלה אבלו נאות שדה ונעצר
המטר ונשמי ברכה; ותביא לרנלה
כל חולי וכל מדה גאל הנשבע
לשקר ותחשיך לו את היירו סלה.
כי כה נאם יי צבאות הרוצאתיה
ובאה אל בית הגנב ואל בית
הנשבע בשמי לשקר ולנה בתוך
ביתו וכלתו את עציו ואת אבניו.
על כן הרחיקו משבועת שוא ומדבר
שקר. ואוי לאיש אשר ישבע
בשמי לשקר, ואשרהו וטוב לו
אשר יודר לבלתי השבע בשמי
לשוא או לשקר או לכזב, ואשר
לשונו לא תדע שקר ואון, אך יתן
כבוד לשם אלהיו ויזכרהו בטוהר
רוחו ובנקיון לבב. ובנשאו אותו

תדנים, ואיאפס אלאימן אלהאנת
ואלמועוד אלמעוג. ולא תדפר רבך
אלא בלחק ולא תדברוא אסמה אלא
באליקין ואעלמוא אן מן יחלף באסמי
באסתחקאר, אעקבה בטול אלהור, אן
אלאימן אלהאנת תכרב אלאדואר,
ותקטע אלאתר, ותיפס אלאנואר, ותחבם
אלגית ואלאמטאר, ותרמי פי אלברן
אלעלל ואל אנפסאר, ותרווד אלמעמור
קפאר. וקאל אלה אכרג אללענת
ואדכלהא אלי בית אלסארק, ואלי בית
מן יחלף באסמי באטלא, ואתי בהא אלי
דאכל דארה, חתי תקטע אתרה, ותהדס
הגארה, ותוקע כשב דארה, פאיאפס
אלאימן אלהאנת ואלמועוד אלמעוג,
פעקובת למן יחלף באסמי האנתא, וטובי
למן לא יחלף באסמי האנתא ולא כאדבא,
ולא באטלא, ולם יעלם לסאנה אלפואחש
ואלכרב, אלא יבור אסם רבה, ויראקב

lasterhaften Schwüren und von trügerischen Versprechungen. Gedenket eueres Herrn nur in Wahrheit, seines Namens nur in Wahrheit und wisset, dass ich den der meinen Namen auf unerlaubte Weise ausspricht, durch die Länge der Jahrzehnte strafen werde. Denn die falschen Schwüre zerstören das Haus, durchwühlen und erschüttern dessen Grundfesten, vernichten die Saaten und halten Wetter und Regen zurück.⁴⁾ Sie stürzen den Meineidigen in den Abgrund der Krankheiten und des Siechthums, und machen dessen Behausung öde und düster. So spricht auch Gott: „Ich lasse den Fluch hervorgehen und in das Haus des Diebes und des Meineidigen eindringen; dort niste er sich ein bis dessen Mauern niedergerissen und dessen Balken morsch geworden sind.“ Fliehet daher die falschen Schwüre und die trügerischen Versprechungen. Strafe erwartet den Meineidigen, und Lohn denjenigen, der weder falsch, noch trügerisch, noch lügenhaft schwört; dessen Sprache weder das Lästern noch die Lügen kennt, der den Namen seines Schöpfers mit Ehrfurcht ausspricht und dadurch seinem Herrn die gebührende Verehrung zollt. Erwähnt man den Namen seines Herrn, so geschehe es mit Reinheit der Sinne und

על שפתו הגה לשונו תדבר בעדק
 וביראת אל על פניו יזכור אלהיו
 תמיד. אף זה שמי אשר זכרו
 אדרים (הגוף) וקראתו לפני כסאי,
 וזה שמי אשר זכרו נה והצלתו
 ממי המבול, וזה שמי אשר זכרו
 אברהם והצלתו מכבשן האש,
 וזה שמי אשר זכרו יצחק ופדה
 באיל פדיתו, וזה שמי אשתו זכרו
 יעקב לעת נגע המלאך בכף ירכו
 בהאבקו עמו, וזה שמי אשר זכרו
 יוסף ואשמרהו מפטויי אשה וזה,
 וזה שמי אשר זכרו משה בהרגו
 את המצרי, וזכרו והנה נהפך מטהו
 והיו לנחש וזכרו והנחש שב ויהי
 למטה כבראשונה וזה שמי אשר
 זכרו. משה על ים סוף ויבקעו
 לשנים עשר מסילות לחיות לכל
 שבט ושבט מסילה וזה שמי אשר
 זכרו יהושע בעת עמדה לו השמש
 לעת תעו ידו על משנאיו וזה
 שמי אשר זכרו יונה במעי הדג
 ואושיעהו. וזה שמי אשר יזכר על
 כל נגוע ומוכה אלהים וירפא, על

מולאה, ואדא דפר אסם רבה ידבורה
 באכלאיניתה וקלבה, פאדא יתפלם יתפלם
 בעדק לסאנה ויכאף ויבין דפר רבה. ואנה
 אסמי אלדי דפר אדרים (אכנוך) ועליתה
 עלי ערשי. והואסמי אלדי דפר נוח ונגיתה
 מן מא אלטופאן. והוא אסמי אלדי דפר
 אבראהים. וכלצתה מן נאר אלאתון, והוא
 אסמי אלדי דפר אסחק ופדיתה באלפבש.
 והוא אסמי אלדי דפר יעקב וקת אן צרעה
 א'מלאך. והוא אסמי אלדי דפר יוסף וכלצתה
 מן אפתתאן א'מרואן. והוא אסמי אלדי דפר
 מוסי עלי אלמצרי וקתלה. ועלי אלעזא
 ורגעת תעבאן ועלי אלתעבאן ורגע עזא. והוא
 אסמי אלדי דפר מוסי עלי אלבחר ושקיתה.
 עלי אתני עשר טריק לכל סבט טריק,
 והוא אסמי אלדי דפר ישוע. ווקפת לה
 אלשמם חתי כמל בקי'ת אלעזא. והוא
 אסמי אלדי דפר יונס פי בטן אלות
 וכלצתה. והוא אסמי אלדי ידבר עלי
 אלמריץ ויברא ועלי אלעמי וירא והוא

des Herzens und zur Aussprache desselben bediene man sich
 reiner Worte und Ehrfurcht gebietender Ausdrücke. Dieses ist
 auch der Name, dessen Idris⁵⁾ gedachte, und ich näherte ihn
 meinem Throne; dessen gedachte auch Noa, und ich rettete ihn
 vor den Gewässern der Sündfluth; dessen gedachte auch Abraham,
 und ich befreite ihn aus der Feuersglut⁶⁾; dessen gedachte auch
 Isak, und ich befreite ihn durch einen Widder; dessen gedachte
 auch Jakob zur Zeit als ihm der Engel das Knie presste; dessen
 gedachte auch Josef, und ich schützte ihn vor den Verlockungen
 eines Weibes; dessen gedachte auch Moses zur Zeit als er den
 Aegypter erschlug, zur Zeit als er seinen Stab in eine Schlange
 und die Schlange wieder in einen Stab verwandelte, und zur
 Zeit als er das Meer in zwölf Theile spaltete, um jedem Stamm
 einen besondern Pfad zu ebnen⁷⁾; dessen gedachte auch Josua
 zur Zeit als er die Niederlage seiner Feinde vollendete, und
 dessen gedachte auch Jonas und ich befreite ihn aus dem Leibe
 des Seeungeheuers. Dieses Namens gedenkt man auch bei den
 Verwundeten und sie werden geheilt, bei den Blinden und sie

העורים ונפקחו עיניהם. וזה שמי
 אשר יזכר על החולים ויחלמו ועל
 עצבי הרוח וינחמו מעצבונם. אני
 הראשון לכל ראשונים ואני האחרון
 לאחרונים. אנכי אל עולם חי לעד
 ואחרון על עפר אקום. אנכי האל
 לא אנקה את אשר ישא את
 שמי לשוא :

אסמי אלדי ידבר עלי אלמית ויחיא ועלי
 אלמבתי וישפא. אנא אלאול קבל גמיע
 אלאולין. ואנא אלאכר בעד גמיע אלאכרין.
 אנא אלחי אלקיוס אתאבת אלבאקי
 ללעאלמין. אנא אללה ליס אברי מן יחלף
 באסמי האנתא.

ד

הדבור הריביני הגיענו כרשום
 בכתב יושר ובגבדי
 השמים יתעופף הדבור הנורא לאמר:
 זכור את יום השבת לקדשו: ששת
 ימים תעבד ועשית כל מלאכתך:
 ויום השביעי שבת ליהוה אלהיך
 לא תעשה כל מלאכה אתה ובנך
 ובתך ועבדך ואמתך ובהמתך וגרך
 אשר בשעריך למען ינוח עבדך
 ואמתך כמוך: כי ששת ימים עשה
 יהוה את השמים ואת הארץ את

ד

אלבלמת אלאבעת פאנת תני בלרסם
 אלמרסם ופי אעלי אלסמאואת
 תגול. והי תכוף ותקול. יא בנו אסראיל
 אדכרוא יום אלסבת וקדסוה. סתת איאם
 תכדם ותצנע גמיע צנאיעך. ופי אליום
 אלסאכע סבת. עטלת לאללה הו רבך.
 לא תצנע פיה שיא מן אלצנאיע אנת
 ואבנך ואבנתך ועבדך ואמתך. ובהימתך
 וגריבך אלדי פי מחלך לעלהם יוגדון
 ראחת מתלך. לאן פי סתת איאם כלק
 אללה אלסמאואת ואלארץ ואלבחר וגמיע

werden sehend, bei den Sterbenden und ein neuer Geist belebt sie, bei den Trauernden und ihrer harrt Trost. Ich bin der Ursprung aller entstandenen Wesen und meine Herrlichkeit überdauert aller Ende. Ich bin der Allmächtige, der Ewigwährende, der ich die Welt in Ewigkeit regiere und ich bin auch der Gott, der ich den Meineid mit schwerer Strafe ahnde.“

IV.

Das vierte Gebot kam uns nach seiner wahren Aufzeichnung zu, und in den höchsten Sphären schwebend lautete es furchtbar: O Kinder Israel! Gedenket des Ruhetages und heiligt ihn. Sechs Tage sollst du arbeiten und all' dein Werk verrichten. Der siebente Tag sei ein Ruhetag, dem Ewigen deinem Gotte geweiht; an ihm sollst du keine Arbeit verrichten, du und dein Sohn und deine Tochter, dein Sklave und deine Magd und dein Vieh und der Fremde der in deinen Thoren weilt, damit sie gleich dir ruhen sollen. Denn in sechs Tagen schuf Gott den Himmel und die Erde, das Meer und Alles was darinnen, ruhete

הים ואת כל אשר כם וינה ביום השביעי ונשא ונכה על כסא כבודו. על כן ברך יהוה את יום השבת ויקדשוהו, בני ישראל שמרו את יום השבת וכבדוהו, פארוהו, הנוהו, רוממוהו, יקרוהו, קשמוהו, חיבבוהו, מהרוהו, כללוהו, לבשוהו המליכוהו, נצרוהו, נשאוהו, חוקוהו הגביהוהו, צדקוהו, קדשוהו, רווהו שוררוהו ומצאו מינוע ביום מנוחה. בני ישראל עם בחירי, עם סגולתי זכו עשר אותותי אשר בראתי בעולמי והפליתי בהם תמיד את השביעי לאות יום השבת. שבעה שחקים בראתי והפלאתי בהם את השביעי והוא ערבות, בו מאיר נרי בו אשב כי אותיה. שבעה ימים בראתי והפליתי בהם את השביעי והוא ים קלום] ים סוף) בו הראתי לעמי מופתי. שבע מסלות הכוכבים בראתי והפליתי בהם את השביעית והיא מסילת השמש וצבאיה, למען

מא פיה, ואמתראה סי איום אסאבע ופיה אסתוא עלי ערשה. לדלך בארך אללה יום אלסבת וקדסה. יא בנו אסראיל אחתפסוא באלסבת ואפרמוה, בורוה, גללוה, דללוה, חיבוה, וקרוה, זינוה, חיבוה, מהרוה, כללוה, לבסוה, מלכוה, נצרוה, סידוה, עווה, פצללוה צדקוה, קדסוה, רטבוה, (ש)סנעוה, תפתוא שדתה פי תבאתה. יא בנו אסראיל, יא אואלי, יא אצפיא, אדפרוא אלעשרין מן ענאיבי אלדי כלקת פי עאלמי, ופצלת מנהם כל סאבע לאגל יום אלסבת, וכלקת סבעת סמאואת ופצלת מנהם אלסמא אלסאבע והו ערבות (טלמת) אן יספן נורי פיה וסאפן וקארי עליה. וכלקת סבע בחור ופצלת מנהם אלבחר אלסאבע והו בחר קלום (אלבחר אלאחמר) ופיה ערצת מן ענאיבי עלי אמת, וכלקת סבעת דרארי עלי אפלאך ומנארי, ופצלת מנהם אפלך

am siebenten Tage und bestieg seinen Thron; darum segnete Gott den Ruhetag und heiligte ihn. O Kinder Israel! Feiert den Sabbath und ehret ihn als einen Tag des Wohllebens, der Herrlichkeit, der Fröhlichkeit, der Belustigung, der Freude, des Schmuckes, der Liebe, der Reinheit, des Scherzes, der Zierde, der Verherrlichung, der Beachtung, der Ordnung, der Stärkung, der Würde, der Wohlthätigkeit, der Heiligkeit, der Erquickung und der Schönheit, und genießet die Freuden seiner Ruhe. O Kinder Israel! o Auserwählte! o Gepriesene! Gedenket der zehn Reihen von Wunderdingen, die ich in der Welt geschaffen und von denen ich immer das siebente Wunder besonders hervorgehoben zu Ehren des Sabbathes. Sieben Himmel habe ich geschaffen und habe den siebenten davon besonders ausgezeichnet, indem ich ihm den Namen Araboth*) beigelegt; aus ihm strahlt mein Licht, meine Majestät und meine Herrlichkeit. Sieben Meere habe ich geschaffen und habe das siebente davon besonders ausgezeichnet und dieses ist das Meer von Kolsum*), in welchem ich meinem Volke meine Wunder gezeigt. Sieben Planetensphären habe ich geschaffen und die siebente davon besonders ausgezeichnet und dies ist der Sonnenkreis sammt seinem

יפיצו אורם ליושבי תבל. לאברהם קראתי בחירי ולמשה עבדי נאמן ביתי. בראתי התבל בששת ימים ואנשא ואשב על כסאי ביום השביעי. כתבתי בתורתִי. אחרי ספרתם לכם שבע שנים שבע פעמים והיה מקץ תשע וארבעים שנה וקדשתם את שנת החמשים שנה היא שנת היובל לקרוא דרוֹר בארץ, בה ישלח כל איש עבדו ואת אמתו להפשי ושב איש אל אחוזתו ועבד הפשי מאדוניו. כתבתי בתורתִי: אחרי ספרתם לכם שבע ימים שבע פעמים והיה מקץ תשע וארבעים יום וקדשתם את יום החמשים היום אשר נתתי לכם תורתִי. גם את דוד בחרתי כי היה השביעי לאביו ונשבעתי לו כי שבע מושלים מורעו יצאו הם השבעה אשר ימלוכוֹן זה אחר זה באחרית הימים, גם בהם הפליתי את השביעי והוא המלך המשיח, אשר שמו ינון. לבעבור זה הפליתי כל שביעי והפליתי גם

אלסאבע והוּ פלך אלשמם ומן שאנה, אנה יצי גמיע אלעאלם. ואכתרת אבראדים כלילי, ואצתפית מוסי למאעתי, וכלקת אלדניא פי סנתִי איאם, ואסתוית עלי ערשי פי אליום אלסאבע. תם כתבת פי פתאבי. אן תעודון סבעתִי סנין סבעתִי מראר, ויסיר מן דלךִי תסעתִי וארבעין סנתִי. ופי סנתִי אלכמסין, הי סנתִי אלאנטלאק, סנתִי אן יעתק פיהא כל אמיר עבדה ואמתה ותרגע אלורת לוארתה ואלעבד יכרג חור מן מולאה. תם כתבת פי פתאבי. אן תעודון סבעתִי אסאביע מן אלאיאם ויסיר מן דלךִי תסעתִי וארבעין וימין ופצלִת יום אלכמסין עליהם בתנוזל אלתוראתִי. תם שרפת דאוד אדִי פאן סאבע פי אלאבא וועדתה אן יכון מן דוריתה סבעתִי והם אלסבעתִי אלדי ימלון כלפהם אלדניא אלאתיתִי ופצלִת מנהם אלמשיח ינון (מכלצנא ואסמה דאימא) אלדי יבון

zahllosen Sternenheer, damit sie dem Weltall ihr Licht spenden. Abraham erwählte ich mir zum Freund und Moses zum treuen Diener. Das Weltall schuf ich in sechs Tagen und am siebenten Tag bestieg ich meinen Thron. In meiner Thora heisst es auch: „Wenn du wirst siebenmal sieben Jahre gezählt haben und das neunundvierzigste wird auch verflossen sein, so feiere das fünfzigste Jahr als ein Jubeljahr; als ein Jahr, in welchem jeder Herr seinen Knecht und seine Magd frei ziehen lasse. Im selben Jahre kehre jedes Erbe zu seinen Erben zurück, und jeder Sklave ziehe frei von seinem Herrn.“ Ferner heisst es in demselben Buche: „Wenn du wirst siebenmal sieben Tage gezählt haben, so dass sie eine Zahl von neun und vierzig Tagen bilden, so feiere den fünfzigsten Tag als Tag der Gesetzgebung.“ Ich habe den David erkoren, da er der siebente im väterlichen Hause war und ihm das Versprechen gegeben, dass von seinen Nachkommen sieben Könige hervorgehen sollen, welche einst der Reihe nach die Welt beherrschen werden; von denen habe ich den siebenten besonders hervorgehoben, ihm den Namen Jinon¹⁰⁾ gegeben, und ihn zum Messias bestimmt. So habe ich stets das Siebente besonders ausgezeichnet, und habe auch den Sabbath

את יום השבת כי הוא השביעי
 לימים אותו קראתי יום מנוחה ושמחה
 ברכה וגילה, יום נעלה מכל ימים,
 יום הדרה ויקר וזהר ותפארה, יום
 טהרה וגדולה, יום הדר בלבוש
 נקיה, יום קדוש ונקיין הצלחה ועצמה,
 יום פאר וצדקה ומקרא קדש, יום
 נשא וגבה מאד, יום צדלה וענג
 נפש. הוא היום אשר בו כליתי
 יצירת תבל ומלאה, בו ינוחו יגיעי
 כח בשאול מתחת. בני ישראל
 שמרו השבת וכבדוהו בכסות נקיה
 בתענוגי בשר ורוח ושלחו מנות
 לאין נכון לו, למען יתענג בו גם
 נפש האביון. כי אתכם בחרתי
 מכל עם ואצילכם מכל צרה ואת
 כל עושה חסד וצדקה בארץ,
 אות היא בניי וביניכם ובין דורותיכם
 ברית ועדות נאמנה לעולמי עד,
 על כן ברח יהוה את יום השבת
 ויקדשהו :

אלסאבע, ולהאדה אלפצאיל פצלת כל
 סאבע ופצלת יום אלסבת עליהם, אד' הו
 סאבע מן אלאיאם, וסמיתה יום אלתופיק
 והו יום אמאנא, יום בריך, יום גליל, יום
 גדליל, יום הנא, יום וקר, יום זיאר,
 יום חסין, יום טהור, יום פכיר, יום לבאם,
 יום מקדם, יום נקי, יום סעיד, יום עמים,
 יום פציל, יום צדיק, יום קראית, יום
 רפיע, יום (ש) סניע, יום תאכת, יום אן תמית
 פיה כליקת אלדניא, יום אן ירתחוא פיה
 אהל גהנם מן עדאבהם! יא בנו אסראיל
 אסתחפטוא באלסבת באלפסת אלנקית,
 ואלטעאמת אלדפית, וצדקת ואלעטיאמת,
 למ ינאל מעך כיר אלסקי ואלסקיית *
 ולם אדיעך פי כל בראיא, ואנגך מן כל
 בלית ובל מן עמל מנפם חסנאת ביני
 ובינפם ובין דוריתפום עהד וימין ווציית
 אלי אלהר ואלאבד: לדלך בארך אללה
 יום אלסבת וקדסה.

* קראית אכרי: לינאל אלדי מעך כיר אלסקי

verherrlicht, weil er der siebente der Tage ist. Ich nannte ihn
 einen Tag der Einigkeit, der Lieblichkeit, des Segens, der
 Herrlichkeit, der Fröhlichkeit, der Erholung, der Würde, des
 Gesanges, der Schönheit, der Reinheit, der Ehre, des Schmu-
 ckes, der Heiligkeit, der Zierde, des Glückes, der Stärke, des
 Ruhmes, des Almosenspendens, der Gesetzesverkündigung, der
 Verherrlichung, der Pracht und der Eintracht. Er ist der Tag,
 an welchem Gott die Weltschöpfung vollendet hat und er ist
 der Tag, an welchem auch die Genossen der Hölle Erholung von
 ihren Leiden finden. O Kinder Israel! Ehret den Sabbath mit
 herrlichen Speisen, mit schönen Kleidern und mit Almosenspen-
 den, damit auch der Arme sich des Genusses der Speisen und
 Getränke erfreue. Euch habe ich mir erkoren und euch sammt
 allen Jenen, welche der Armen bedacht sind werde ich auch von
 allen Uebeln und Leiden befreien. Dies sei zwischen mir und
 eueren Nachkommen ein Zeichen des Bündnisses, des Schwures
 und der Verpflichtung für ewige Zeiten, und deshalb hat Gott
 auch den Sabbath gesegnet und ihn geheiligt.

ה

הדבור, החמישי הניענו כרשום
 בכתב יושר ובגבתי השמים
 יתעופף הדבור הנורא לאמר: בני
 ישראל מאד מאד הזהרו בכבוד
 אבותיכם ואל תפרו את חובותיכם
 לנגדמו כי כבודם כבודי, תפארתי
 תפארתי והדרם הדרי. כי שלשה
 שותפים הם בן אדם, ביצירתך
 ואלה הם: אלוהך ואביך ואמך.
 טפת לובן יתן אביך, וטפת אדם
 אמך. מהלובן הזה נוצרו עשרה
 דברים והם יצירי גותך: העצמות
 והגידים, ומוח העֵצָה, לבן עינים ומוח
 ראשך, והצפרנים והשנים ובית
 הבושת והמעיים והחלב. וגם מן האדם
 נוצרו עשרה דברים והם: החום והדם,
 הריאה והלב והכבד והמרה והטחול

ה

אלבלמת אלכאמסת פאנת תגני בלרסם
 אלמרסוס ופי אעלי אלסמאואת
 תגול, ודי תכוף ותקול. יא בנו אסראיל
 אחתפוטוא בבר אלואלדין ואיאכס תגפלוא
 עלי מואגבת להם עליכס פראמת, לאן
 מבארתרם כמבארתי ואנלאלהם פאנלאלי
 וחפטהם כחפטי. לאן תלאתת אשתרפנא
 פי בליקתך, יא אבן אדם, אללה תעאלי
 ואלואלד ואלואלדת, מן אלאב אלנטפת
 אלביצא, ומן אלאם אלנטפת אלחמרא,
 ואמא מן אלנטפת אלביצא אלדי מן אלאב
 כלקת מנהא עשרת אשיאואת, והם פי
 אלבדן מצורת והם, אלעטאם, ואלערוק
 ואלמך אלדי פי אלצלב ואלאביץ פי
 אלעינין ואלדמג ואלאטפאר ואלאסנאן
 ואלאדראם ואלאמעא ואלשחם, ומן
 אלנטפת אלחמרא אלדי מן אלאם, כלקת
 מנהא עשרת אשיאואת והם, אלחם ואלדם
 ואלרית ואלקלב ואלכבד ואלמרארת ואלמחא

V.

Das fünfte Gebot kam uns nach seiner wahren Aufzeichnung zu und in den höchsten Sphären schwebend lautete es fürchtbar: O Kinder Israel! Ehret euere Eltern und vernachlässiget nicht euere kindlichen Verpflichtungen gegen sie; denn ihre Ehre ist meine Ehre, ihre Ehrfurcht meine Ehrfurcht und ihre Achtung meine Achtung. Drei, o du Menschensohn, haben an deiner Schöpfung Theil genommen: Gott der Allmächtige, dein Vater und deine Mutter.¹¹⁾ Der Vater gab den weissen Tropfen und die Mutter den rothen Tropfen. Vom weissen Tropfen des Vaters schuf ich dir zehn Dinge und diese sind in deinem Leibe ausgebildet: Die Gebeine, die Muskeln, das Rückenmark, das Weisse in den Augen, das Gehirn, die Nägel, die Zähne, die Schamtheile, die Eingeweide und das Fett. Vom rothen Tropfen der Mutter schuf ich dir auch zehn Dinge, nämlich: Das Temperament, das Blut, die Lunge, das Herz, die Leber, die Galle,

ואישון העין ואדם השפתים והשער.
אכן מאלהי שניא ונשגב עשרה
דברים נתנו לך והם: הרוח והנפש
והדעה וההשכל, הדבור וראית
העינים והכח ושמיעת האזן וענימות
התאר וכח האיכול. ויען כי התחברתי
בן אדם עם אבותיך ביצירתך על
בן אל תכזיבם על פניהם אם אמת
או כזב ידברו. אל תשב במקומם
אם בפניהם אם בהעדרם, כי כבודם
כבודי תפארתם תפארתי והדרם
הדרי, עינך לא תלעג להם ומוצא
שפתם תמלא והצדיקה מדברותימו,
לא יקשה בעיניך להשלים חובותיך
גדם, ואל תדאיב את נפשמו.
ולמען אלה עשרת הדברים יצירי
הגויה אשר נתנו לך אבותיך צויתי
לך לכבדמו, להחיות עמהם
ובחברתם ועל שכמך תשאמו. ואף
לו לעבד ימכרוך לעת יצר להם

ואלאכחל אלדי פי אלעינין ואלחמרת
אלדיפי אלספתין ואלאשעאר. ומן אללה
עז וגל עשרת אשיאואת והם. אלרוה
ואלנפס ואלעקל ואלפחאמת ואלמנטק
ואלכצר ואלעטס ואלסמאעת ואלקנאעת
ואלרוק. לדלך שארכת מע אלוואדין פי
בליקתך, יא אבן אדם, לדלך יא אבני
לא תפדבהם, אן קאלוא חק או באטל.
ולא תגלם פי מפאנהם אן גאבוא אן הצרווא.
לאן מבארתהם כמבארתי וחפטהם כחפטי
ואגלאלהם פאגלאלי. ולא תעוג להם עינין
ונוו פלאמהם ויצדק מקאלתהם ולא יתקל
עליך אדבהם ולא תעאציהם. ולהדה
אלעשרין עזו אלדי פי בדנך מצורת מן
אלואלדין, וגבת להם כראמת ואלקיוס
בהם ואלוקת בין אידיהם וחמלנהם עלי
אלאענאק ויביעוך ענד אלהאגת ולא תגוו
שהאדתך עליהם ותקבל שהאדתהם
עליך. והדה אלעשר בלמאת אולהא

die Milz, das Schwarze in den Augen, das Roth der Lippen und die Haare. Vom Allmächtigen erhieltest du aber auch zehn Dinge, nämlich: den Lebensgeist, die Seele, die Klugheit, den Verstand, die Sprache, das Gesicht, die Kraft, das Gehör, die Anmuth und den Lebensbedarf. Da ich mich, o Menschensohn, deinen Eltern bei deiner Schöpfung zugesellt habe, darum widersprich ihnen nicht, mögen sie sich wahr oder falsch äussern. Setze dich nicht auf ihren Platz, mögen sie an- oder abwesend sein; denn ihre Ehre ist meine Ehre, ihre Ehrfurcht meine Ehrfurcht und ihre Achtung meine Achtung. Betrachte sie nie mit unfreundlichen Augen und verachte nie ihre Worte, sondern beherzige sie. Ihre Erhaltung soll dir nie zur Last sein und kränke sie nicht; denn der je zehn Dinge wegen die in deinem Leibe von den Eltern gebildet wurden, habe ich dir auch ihre Ehre zur Pflicht gemacht. Lebe stets in ihrer Nähe, stehe ihnen zur Seite und nimm ihre Last auf deinen Rücken. Zwingt sie die Noth sich deiner für Geld zu entäussern, so tritt weder als Kläger noch als Zeuge gegen sie auf. Die zehn Gebote, welche ich dir zur Pflicht gemacht, nämlich: Anerkennung eines Gottes und seiner Lehre, das Verbot des Götzendienstes und des fal-

אתה תשא ותסבול אל תקום נגדם
 לעד ואף אל תהי נסבה כי הם
 יקומו נגדך. כל עשרת הדברות
 אשר צוו דם: בראשונה הכרת אל
 אחד ותורתיו אזהרת עבודת אל אחר,
 ושבועת שוא, חקת השבת, אזהרת
 רצה אדם, והנאוף והגנבה, ועדות
 שקר, והחמדה אל כל אשר לחיך
 הנה המצוה לכבד את אביך ואת
 אמך עלתה על כולנה. אף לזאת
 אמר החכם שלמה בן דוד עליו
 השלום (משלי לא יז): עין תלעג
 לאב ותבו לקחת אם יקרה עורבי
 נהל ויאכלה בני נשר. ואמר עוד
 החכם שלמה בן דוד: עליו השלום:
 כבד אבותיך בכל נפש, ושמוע
 מצות פיהם, ודע כי בזאת יאריכון
 ימך, ואם כבדת אבותיך אף כן
 יהיו בניך לכבדך סלה. ואזיאמן:
 למען יאריכון ימך על הארמה
 אשר יהיה אליך נתן לך:

נלתומו. אלטאעַת לרבנא. ואלתוחד
 לאללה. ולא תעבד אלאותאן, ולא תחלק
 האנתא, ואחפֿט בלסבת, ולא תקתל נפס
 אלברא. ולא תזן, ולא תסרק, ולא תשחד
 עלי אחד בזור, ולא תתמנא מא לים לך.
 ובר: אלאולדין אעמס שיא מן הולאי. וקאל
 אלחפים סלימאן אבן דאוד עליה אלסלאם.
 לאן פל ולד אן יואנב לואלדה אלבררה,
 ויעוג להם עינין בלפגור, ובלעוהם אלנסור,
 יאפלוחם אלמיור. וקאל איצא אלחפים
 סלימאן אבן דאוד עליה אלסלאם. יא
 אבני, בור לואלדין באלאשתהאר, ופן ענד
 אמרהם מסרע גואד, ואעלם אן טאל כך
 אלעמר ואלאמתדאר, כמא פנת לואלדיך
 פדלך יכונוא לך לאולאר. ובפראמתהם
 תמול איאמך עלי אלארין אלדיאללה הו
 רבך מעטיך.

schen Schwures, das Gebot der Sabbathruhe, das Verbot des Tödtens, des Stehlens, des Ehebruches, der falschen Zeugenschaft und des Gelüstens nach fremdem Gute werden insgesamt von dem Gebote der Elternpflicht übertroffen. Und der weise Salomo, Sohn David's, (Friede sei mit ihm), spricht auch: „Jedes Kind schuldet seinen Eltern Ehrerbietung; wer sie aber mit unfreundlichen Blicken betrachtet, der möge von den Adlern zerfleischt und von den Raubvögeln zerrissen werden.“ Ferner spricht der weise Salomo, Sohn David's (Friede sei mit ihm): „Ehre, mein Sohn, deine Eltern mit allen Kräften, und eile, ihren Worten Folge zu leisten. Wisse, dass sich durch die Ehrerbietung gegen sie deine Lebenstage verlängern, und so wie du gegen deine Eltern sein wirst, ebenso werden deine Kinder gegen dich sein.“ Durch ihre Ehre werden sich deine Lebenstage verlängern in dem Lande, welches der Ewige dein Gott, dir gibt

הדבור הששי הגיענו כרשום
 בכתב יושר ובגברי השמים
 יתעופף הדבור הנורא לאמר: בני
 ישראל לא תרצחו נפש חפה מפשע,
 ודם נקי אל תשפכו, אל תהו ידכם
 עם אנשי דמים ואל תלכו בדרך
 אתם ובמקהלותם, כי בעון שופכי
 דמים גלות ורעב באים לעולם, בני
 ישראל מאד מאד השמרו מרצה.
 נפש ומשפך דם אדם, כי תועבת
 יהוה גם שניהם. אני את נפש
 האדם מיד הורגו ואת דמו מיד
 שופכו אדרשנו, כי בצלמי בראתי
 את האדם, בדמותי עשיתיו ובידי
 כוננתי, ואיך יערב לבך להרגו
 ולשפוך דמו באין חמלה. הן נוראות
 הפליתיו בבטן אמו, ואיך תעזו
 פניך לכלות את אשר לא עשית,
 ואין לאל ירך להשיבו לחיים, אך

אלבלמת אלסאדת פאנת תגני בלרם
 אלמרסום ופי אעלי אלסמאואת
 תגול ודו תכוף ותקול, יא בנו אסראיל
 לא תקתלוא נפס אלברא בלא חק,
 ותהרקון דם אלברא ויכוני נקי, ולא יבן
 לכם שרפא, ולא ראי פי מהלך אלנפוס,
 ולא תכונוא רפקא ולא שרפא מע אקתאלין
 ולא יגוז פי גמעתפם אלקאתל, לאן מן
 דנוב אלקתל אלגלא ואלגוע יאתי
 ללעאם, יא בנו אסראיל, איאפם קתל
 אלנפוס, ומפך אלדם אלדי חרם אללה
 עז וגל, ומן הלך נפס אלממנון והרק דם
 אלברא אעלמוא אן אנא אללה אמלאבה,
 לאן אנא כלקת אבן אדם בצורתי,
 ומבעתה בקלבי, ובונתה באידי, פפיך
 תהדמה ותקתלה בגיר שפקת, לאן בענאיב
 פתירת כלקת אבן אדם פי בטן אמה פיך

VI.

Das sechste Gebot kam uns nach seiner wahren Aufzeichnung zu, und in den höchsten Sphären schwebend lautete es furchtbar: O Kinder Israel! Tödtet keine Person ohne Recht, vergiesset nicht das Blut eines Unschuldigen und habet auch keinen Antheil und keine Mitwissenschaft an dessen Untergang. Pfl eget auch keinen Umgang oder eine Genossenschaft mit den Mördern, und lasset sie nicht in euere Mitte kommen; denn durch die Sünde des Morde kommt Verbannung und Hungersnoth in die Welt,¹²⁾ O Kinder Israel! Flichtet den Mord und das Blutvergiessen, welche vom Allmächtigen auf's strengste untersagt wurden. Wer aber mordet und Blut vergiesset, der wird auch von Gott zur Rechenschaft gezogen werden. Denn ich habe den Menschen nach meiner Gestalt geschaffen, nach meinen Sinnen gebildet und mit meinen Händen geformt, wie wagst du es also ihn zu tödten und sein Blut ohne Mitleid zu vergiessen? Mit grossen Wundern bilde ich den Menschen im Mutterleibe,

תכריתהו בלא עת ותאבד זכרו
לנצה. על כן שמר נפשך מרצה
אדם ומשפך דמו כמים, האלהים
אשר נתן את הנפש הוא ידרשנה
מעמד, ידרשנה כי שחת אשר לא
קנית ובלית חייו לנצה. חטאת
עולם הרצה ועון גדול מגשוו אשר
לא- יכפר עדי עד. אמנם אם תחון
או תחון גם אתה ואם תשמע
בהתחננו או קולך ישמע במרומים.
הלא הוא אדם כמך ואם תחמול
עליו תתן כבוד לאל יוצרך ויוצרהו.
או אז בצר לך יאליו תשוע והוא
ירחמך וממצוקותיך יוציאך. אכן
מרצה אדם והאורב לדם הנם מכחש
אלוה הוא וכופר באל אשר בראו.
על כן לא ישא לו עדי הרעד יפלה
כליותיו ופחדים את לבו ירעשו.
לא ישא לעונו ויפקדו על בניו
ועל זרעו ועל כל הנלוים אליו לנצה.
השמים יגלו עונו והארץ מתקוממה
לו ובקעות עולם יעידו נגדו. לכן
השמרו מרצה אדם ומשפך דם.

יא אבני. נפש אן לא תכלקהא ביה
תהדמהא. פאנך אן קתלתהא לא תטיק
אן תחיהא. ותקרב זמנהא דון וקתהא.
ותקטע היאתהא דון אלהא. אתגנב ען
אלקתל וספך אדם. אן אללה אלדי
כלקהא הו יטאלבהא. פלא תקתל נפש
אלברא אדא לים תכלקהא. ולא תטיק אן
תחיהא. והוא דנב אן לא יגפר אלי
ללאבד פאנך אן רחמת תרחם, ואדא
סמעתה אסתגבת. ואנה אבן אדם מתלך
וראקב מולאך פיה. וארעע אלי רבך
צמירך והו אלרחים. לאן מן מלב אקתל
והו באלחקיק פאפר באללה אלדי
כלקה ולא יגפר לה אללה חית מא משא
פיה פוע וחית מא דהר פיה מרעוב
לא לה. ולא לדוריתה. ולא לכל מא
מנה. אסמאואת תנעלה. ואלארין תמרדה.
ואלאודאית תשהד עליה. פאיאפם קתל
אלרוח וספך אדם. ואתקי אללה יא

wie wagst du es also mein Sohn, ein Wesen, dass du nicht geschaffen, hast zu tödten? Denn wenn du ihn tödtetest, so kannst du ihn fürwahr nimmermehr in's Leben zurückrufen, da du seine Sterbestunde beschleunigt und seinen Lebensbaum zur Unzeit gefällt hast. Entferne dich daher vom Mord und Blutvergiessen, damit der Allmächtige, der Schöpfer der Dinge, dich nicht zur Rechenschaft ziehe. Tödtete keinen Menschen, den du doch nicht erschaffen hast, und nimm ihm auch nicht das Leben; denn diess ist eine unauslöschliche Sünde. Erbarmst du dich aber eines Menschen, so findest du auch Erbarmen; und hörst du seinen Hilferuf, so wird auch deine Stimme stets Gehör finden. Ist er ja auch ein Geschöpf Gottes gleich dir, und dadurch ehrest du deinen Schöpfer bei dem du in deiner Noth¹³⁾ stets Erbarmen suchst. Wer aber das Blutvergiessen herbeiführt, der läugnet Gott als seinen Schöpfer, und diese Sünde wird ihm nicht verziehen, bis sich nicht die Furcht seiner bemächtigt und der Schrecken aus ihm hervorleuchtet. Weder er noch seine Nachkommen sollen je die Ruhe erlangen. Die Himmel erzählen sein Verbrechen, die Erde ist ihm heimathlos und Thal und Flur treten als Zeugen gegen ihn auf. Fliehe daher, o Menschensohn, den Mord und das

ירא את אלהים בני השומר על אורחותיך והתחבר לטובים ולישורים בלבותם, כי אנכי אל רחום וחנון.

אבני עלי נפסך. ועסי תחשר מע אלצאלחין ואלאכואר, לאן אנא אללה. הו אלרחמן אלרחים.

ז

ז

הדבור השביעי הגיענו כרשום בכתב ישר ובגבדי השמים יתעופף הדבור הנורא לאמר: בני ישראל לא תנאפו ומרדוף זמה השמרו. כי בחמאת הזמה הנלות ורעב באים לעולם. בני ישראל השמרו מאד מאד מזמת ונות והרחיקו מעליה דרככם, כי רועה זונות יאבד הון ונכון לו יום אידו. אל תתאוו תאות אולת להרבות תועבות ולהוסיף חטא על פשע. כי אבדון היא להפצים בה ודראון להורשיה. השמרו מרדוף אחריה, התאמצו ונילו באשר הורשיתם ועשו כתורה כאשר צויתכם, אמנם רודף זמה להרפה יהיה כמלא רחב כל הארץ. וכו

אלבלמת' אסאבעת' פאנת תג'י בלרסם אלמרסום ופיאעלי אסמאואת תגול, והי תכוף ותקול. יא בנו אסראיל לא תזנוא ולא תתבעון אלפסאד לאן בדנוב אלפסאד אלגלא ואלגוע יאתי ללעאלם. יא בנו אסראיל איאפם אלפסאד ואתגנבוא ען אלזנא, לאן אלזנא יגלב אלפקר ואל איאם אלסו ולא תשתהיוא אלשהות' אלהאמקת' אלרדית' אלמדית' אלמעצית' לרבהא. אלהאלפת' למן טלבהא. אלמהלפת' למן ארתפבהא, פאיאפם אן תבעוהא ואסתבתוא דאימא. ואקנעווא במא קד רוקת לפם בחק תאבתא ופרץ אל-מפרוץ. ומן טלב אלזנא ואלפסאד קבאח

Blutvergiessen, und fürchte Gott, der deinen Lebenswandel prüft. Pflege Umgang und Freundschaft nur mit den Guten und Frommen, denn ich, der Ewige, bin auch der Allbarmherzige.

VII.

Das siebente Gebot kam uns nach seiner wahren Aufzeichnung zu und in den höchsten Sphären schwebend lautete es furchtbar: O Kinder Israel! Buhlet nicht und fördert nicht das Laster; denn das Laster bringt Verbannung und Hungersnoth in die Welt.¹⁴) O Kinder Israel! Fliedet das Laster und den Ehebruch; denn beide führen Noth und böse Tage herbei. Heget auch keine thörichten Begierden, denn solche reizen zur Empörung gegen Gott, überhäufen den Sünder mit Unglücksfällen und lassen auf das Vergehen den Untergang folgen. Darum fördert nicht die thörichten Begierden und bleibet standhaft. Begnüget euch mit den Gentüssen, die ich euch auf erlaubter Weise gestattet habe und befolget die darauf bezüglichen Vorschriften. Wer aber der Sünde und dem Laster fröhnt, dessen

יכלה ובשרו ושאריו, ואשר המא
במסתרים יגלה לעיני שמש. אך
השומר ונפשו ואח מפשע גב. אל
ישמרוהו לבלתי תת לרגליו מוקש.
ועתה בני קשרה זאת על לבך,
שים מתג להאותך אם תשובך, תן
כבוד לאל עוזך בצרתה ושמה באשר
קנית, שבוך הרבה מאד עם ביתך
ועם משפחתך, ויפוצו מעינותיך
הוצה וכפתך רעננה. ירא את יי
ומום רעך אל תגל. בקש הטוב בכל
כחותך כי אז יציה אלהים את
מעשיך ואל תלך בדרך התאוה אשר
עליו יצרך מתעך. כי למרבה הפשע
והמעל ירבה אלהים עצבותיו להביא
רעה על עושי הרעה והפשע הזה
הוא נאוף אשה וזה. ואהה תועה
ופתי אל תתן עיניך בה כי דרכי
מות דרכיה, לא תאבה ולא תשמע
לדבריה. אל תתע בנתיבותיה ללכת
אחרי דודה, והרחק מעליה דרכך.
כי אם תסור ממנה והיית כריא

דברה פי גמיע אלבלאד ודהב עזה, ואנכשף
סתרה. ומן צאן גירה צאנה אללה וכאן
לה הפיטא מן כל מא יחתדר. ואסתבת
יא אבני פי עקלך ואסתמסך פי שהות
אן תסיבך, ואצפי אלי רבך צמירך,
ואקנע במא מעך פי סרירך, יעטם אלה
אגרך. פי מא בין עשירך, ויפיצון עיונד
ונצרתך, וראקב מולאך ולא תבשף עואר
אואליך, וקרב אלכיר אלי מפאנך,
ואעלם אן אללה עז וגל קד ארתצך, ולא
תטוע שהותך פי מא אבלים אללעין קד
אגואך. לאן מן פתרת אלפסאד ואמעאצי,
גמיע אלבלות תחית במן הו תאבע אלפסאד
והו תסושמות אלקרבת איאך יא מגרור.
לא יבן לך ראי להא, לאן מסאלכוא
מסאלך אלממאת, פלא יבן לך להא
אלתפאת, פלא תגעל בינד ובינהא טריק,
ולא תבן להא צדיק, ואתבעד ענהא בכל
מא תטיק, לאנך אן פזת מנהא, אנת הו

Name ist im ganzen Lande dem Spotte preisgegeben, seine Macht schwindet dahin und sein geheimer Lebenswandel kommt an den Tag. Wer aber (sich und) seine Nebenmenschen vor Verlockungen schützt, den schützt auch Gott und lässt ihm allen Schutz angedeihen. Präge dir daher, mein Sohn, dieses fest ein, vertraue auf Gott, deinen Beschützer, und sei mit dem dir gehörendem Gute zufrieden. Gott wird dir zum Lohne ein glückliches Familienleben gewähren, deine Glücksquellen werden reichlich sprudeln und dein Lebensbaum grünen. Fürchte Gott, decke nie die Fehler deines Mitmenschen auf, strebe immer mit allen Kräften nach dem Guten, und wisse, dass Gott, der Allmächtige und der Furchtbare, dir dazu seine Gnade verleihen wird. Folge nie den bösen Begierden, die dich in die Hände des bösen Triebes¹⁵⁾ spielen wollen; denn wegen der Ueberhandnahme des Lasters und der Sittenlosigkeit sendet Gott, der Allmächtige und der Furchtbare, die zahllosen Unglücksfälle über Diejenigen, welche dem Laster fröhnen und dieses Laster ist die Umarmung einer Buhlerin. Meide daher ihre Blicke, denn sie bringen dich auf den Pfad des Verderbens. Fliehe ihren Umgang, entziehe dich ihrer Freundschaft und gehöre nie zu ihrem Gefolge. Entferne dich

אולם בנשך ושארך. הרחק מאשה ורה כי בשומה עליך מומתיה תפרש לנפשך רשת, עד תלבד בשחיתותיה. אל תהיה אחריה ואל תקרב אל פתח ביתה, כי אמריה החליקה ותדיחך בלקה לשונה, לרותך מימיה הנאלחים. על כן השמר מאשת אולת כי דרכי שאול ביתה, וירדות הדרי מות. אל תשמעו לפתוייה פן תהיה לך למוקש מות, המלט על נפשך ושכנת בטח. שם על פתח ביתה תארוב, פעם בחלקת לשון ופעם בעקשות פה, להטות נפש הנער ולהמשיכו ברשת זו שמנה לו. הנה עשרה דברים זה מזה יעצם. הראשון הוא האבן הקשה הברזל יפוצצוהו, הברזל חזק והאש ימיסהו, האש חזק והמים יכבוהו, המים חזקים והענן ישאם, הענן חזק והרוח יפורוהו, הרוח חזק והארץ

אלפים אלרשיק, ואיך אלאמראת אלסו ומכאלתהא, אלי געלתך פי באלהא תנצב לך שבאפהא חתי תוקעך פי האבלהא, פלא תפן מן רגאלהא, ולא תוקף פי באבהא. לאנהא תלין פלאמהא, ותכדעך בלסאנהא, ותסקיך מן מאהא. פאחדר מן אלאמראת אלסו, ואעלם אן אטרקהא אטרק אלהלאך ומסאלפדהא מסאלך אלממאת, פלא יפן לך להא אלחפאת, ומן וקע פיהאקד מאת, ופל מן כלין מנהא קד פאת, לאנהא תוקף פי אלאבואב ותחדת אלכלאיך בין אלאעתאב, ותבלי אלשבאב חתי תוקעהם פי אלמעאצי, וקד וגדנא עשר אשיאואת הגלב בעדת בעד, אולא אלחגר אלשריד אלחדיד יבסרה, אלחדיד אלקוי אלנאר תלינה, אלנאר אלקויית אלמא יטפיהא, אלמא אלקוי אלסחאבת תחמלה, אלסחאבת אלקויית אלריה יפילהא, אלריה

von ihr mit allen Kräften, denn so lange du sie fliehst, besitzt du einen gesunden Geist in einen gesunden Körper. Hüte dich daher vor einer Buhlerin und ihren Künsten. Hat sie einmal ihre Blicke auf dich gerichtet, so stellt sie dir so lange ihr Netz auf, bis du dich in dessen Garn verwickelt hast. Zähle dich nie zu ihren Freunden und verweile nie an der Pforte ihres Hauses; denn ihre Worte klingen lind und sie spricht heuchlerische Reden, um deinen Durst mit ihrem Wasser zu löschen. Sei daher auf deiner Hut vor einem bösen Weibe und wisse, dass ihr Pfad der Pfad des Verderbens und ihr Weg der Weg des Todes ist. Weise ihre Freundschaft von dir, denn sie bereitet ihren Theilnehmern den Untergang; der ihr aber entsagt, ist geborgen. An ihrer Hausthüre ist das Weilen der Buhlerin, wo sie Schmeicheleien mit Drohungen abwechselt um den Jüngling zu verlocken, dem sie Verderben sinnt. Zehn Dinge finden wir, von denen eins immer das andere übertrifft.¹⁶⁾ Das erste ist der starke Stein, das Eisen zermalmst ihn. Das Eisen ist stark, das Feuer schmilzt es. Das Feuer ist mächtig, das Wasser verlöscht es. Das Wasser ist mächtig, die Wolke trägt es. Die Wolke ist mächtig, der Wind zertheilt sie. Der Wind ist mächtig, die Erde trotzt ihm.

תעמוד נגדו, הארץ חוקה והאדם חוק ממנה, האדם חוק והיגון ידכאהו, היגון חוק והיין יניסוהו, היין חוק השינה עצמה ממנו, השינה חוקה והמות יחוק ממנה, המות חוק ואשה רעה חוקה על כל אלה, ועליה אמר החכם שלמה בן דוד עליו השלום (קהלת ז' כו'): ומוצא אני מר ממות את האשה כי היא מצודים וחרמים, אכלה ומחתה פיה ואמרה לא אכלתי, פעלה רע ואמרה לא פעלתי און, דרכה דרך אנויה בלב ים, דרך נשך בשמים ודרך נחש עלי צור, וכאשר אלה עברו ואינם אף כן היא חלפה ועוד אינה, ונאמר עוד: הילכד צפור בלא פה, היחתה, איש אש בחוקו ובגדיו לא תשרפנה,

אלקוי אלארץ תרפעה, אלארץ אלקוית אבן אדם אקוי מנהא, אבן אדם אלקוי אלהם יגלבה אלהם אלקוי אלכמר ושרחה, אלכמר אלקוי אלנום יגלבה, אלנום אלקוי אמות תגלבה, אלמות אקוית לאמראת אלסו אקוי מנהם, אלכל, ועליהא קאל אלחפים סלימאן אפן דאוד עליה אלסלאם, ומוצא אני מר ממות את האשה, שרה דלך, קד וגדנא אן אלאמראת אלסו אמר מן אל מות וקד וגדנא אן ציאדהא אקוי מן ציאד אאשבאך ואלמצאיד אמסתעמלת אנהא תאכל, ותמסח פי טרפהא, ותקול מא אכלת שי, ותפעל ותקול מא פעלת שי, ומסאלפהא מסאלך אלספינת פי אלבחר ואלנסר פי אלהוא, ואלתעבאן עלי אלצכרת, ואעלם אן כמא לים להם אתר כדלך הי אלמנעולת לים להא אתר, וקאל איצא, אל יוכד טיר דון פך, או אמסך

Die Erde ist mächtig, der Mensch bearbeitet sei. Der Mensch ist mächtig, die Sorge stört ihn. Die Sorge ist mächtig; der Wein verscheucht sie. Der Wein ist mächtig, der Schlaf überwindet ihn. Der Schlaf ist mächtig, der Tod besiegt ihn. Der Tod ist mächtig, das böse Weib übertrifft ihn und alle obengenannten Dinge. Von ihr sagt der weise Salomo, Sohn David's (Friede sei mit ihm,) Kohelet 7, 26: „Ich finde, dass ein böses Weib noch bitterer als der Tod ist; denn wir sehen, dass ihre Jagd stärker ist als die der mit Netzen und als die des aufgescheuchten Wildes.“¹²⁾ Sie isst, trocknet den Mund ab und sagt: „Nichts habe ich gegessen.“ Sie vergeht sich, und sagt: „Ich habe mich nicht vergangen.“ Ihre Wege sind die eines auf dem Meere hineilenden Schiffes, die eines die Luft durchschneidenden Adlers und die einer im Felsen hausenden Schlange. Sie alle eilen spurlos vorüber, und ihnen ähnlich ist das böse Weib. Ferner heisst es: „Kein Vogel wird ohne Netz gefangen, keine Hand, die Glut trägt, bleibt unverletzt, keine Begegnung zwischen Freunden ohne frühere Uebereinkunft, kein Löwengebrüll ohne Beute, keine Nation verschwindet ohne ihre eigene Schuld. So ergeht es auch dem, der nach dem Laster strebt und an einem

הילכו שנים יחדיו בלתי אם נועדו.
הישאג אריה ביער וטרף אין לה.
אם תהיה רעה בעיר ווי לא עשה,
כן דורש הסד ואון ומחבק חס
נכריה, הונו יחסר ואונו לאבדון,
מריו יוסף וכחש כאל עושהו.
זאת חקרנוה כן. הוא. אלה עשרת
הדברים עם כל תעצומותיהם הנה
אשה רעה עלתה על כלנה. ירא
את יי בני והוא יצילך ממנה ומכל
מכשול.

ואחד נאר בידה ולם יחתק, או משאזא
אתנין פי שדיק דון מיעאד, או זהר סבע
קט ולא יפון לה פריסת או נול קט
הלפת עלי קום אין לא יפון מן דנובהם,
ומן מלב גמיע אלמחארם ואלמעאצי,
ואנפשף אלסתה, ואסתהלל אלפקר, וזול
אלקות, ואלתזם אלמעאצי, ואסתמסך
באלכפור, וקד פתשנא עלי הדה אלעשר
אשיאואת, וגדנא אין אלאמראת אלסו,
אשד מנהם אלפל, פאנד יא אבני אין
ותקת באללה, הוא ינגיד מנהא ומן גירהא.

ה

ה

הדבור השמיני הגיענו כרשום
בכתב ישר ובנבחי
השמים יתעופף הדבור הנורא לאמר:
בני ישראל לא תגנבו, אל תהי
ידכם עם שודדי לילה ואל תלכו
בדרך אתם, כי בעון הגזל גשם
ומטר יעצרו. בני ישראל לא תגנבו

אלפרמת אלתאמנת פאנת תני בלרסם
אלמרסוסופי אעלי אלסמאואת
תגול, והי תכוף ותקול, יא בנו אסראיל
לא תסרקון, ולא תבונאו רפקא ולא
שרכא מע אהל אלסארקין, לאז מן
דנוב אלסרקת ירתפע אלסחאב ויאמטאר

fremden Busen schwelgt. Der Armuth sind die Wege zu ihm gebahnt, seine Kraft schwindet dahin, das Laster wird sein Hausgenosse und die Gottesverläugnung seine Begleiterin. Nachdem wir diese zehn Dinge untersucht haben, gelangten wir zur Erkenntniss, dass das böse Weib sie alle übertrifft. Vertrauest du aber auf Gott, mein Sohn, so wird er dich von ihr und von allen andern Lastern befreien.

VIII.

Das achte Gebot kam uns nach seiner wahren Aufzeichnung zu, und in den höchsten Sphären schwebend lautete es furchtbar: O Kinder Israel! Stehlet nicht, und habet auch keinen Umgang oder eine Genossenschaft mit der Sippschaft der Diebe; denn der Raub verscheucht Wolken und Regen.¹⁸⁾ O Kinder Israel! Stehlet nicht, meidet den Weg des Müsigganges und verlanget nie das, was euch nicht gehört. Wisse, o Menschensohn, dass ich dich schon im Mutterleibe reichlich mit Nahrung versehen habe, und wenn die Zahl deiner Tage und Monde wird

הרחיקו מדרך העצלות ואל תתאו
לקנין לא לבס. ודע בן אדם כי לעת
יצרתיך בבטן אמך הלא ידעתי כל
צרכיך. ואחרי מלאו ימך ומספר
יהיך ואקרא לך ממרומי מקום כס
כבודי: לך לך בן אדם מארץ החיים
כאשר צויתוך. או תכיר כחי כי
אנכי האל אשר הוצאתיך מרחם
צר מחשבת בטן אמך. על כן לא
תנבב. כי אנכי כוננתי מעשיך וכחותיך
בחיך. ואו לעת אשים עיני בך
לקחת את נפשך או תראה כי לא
תקה אתך מהונך אף כנרגי הודע
אם מעט אם הרבה. לכן שמח
בברכת יי אשר עליך. ואמר ההכם
אשר לא ודעת אתה לא תקצור. שמח
בקניניך ממנו תאכל ותשבע. ואמר
עוד בן דוד עליו השלום, ולשמחה
מה זו עושה בחיך כי קצרו ימך.
היה בעיניך כשכיה קבץ הונך על
יד. ובעת תבחר לך רעים השמר
על נפשך ואל תשלח יד בקנין

יא בנו אסראל. איאכם אלסרקת. וזולוא
ען טריק אלבאטל. ולא תרגבוא מא
ליס לבס. ואעלס יא אבן אדם. אן וקת
כלקתך פי בטן אמך. אפתפלת ברזוקך.
ואדא תמת איאמך ועידדתך שהורך.
נדית עליך מן פוק ערשי. יא אבן אדם
אכרג באדני. ואעלס קדרתי. אנא אלהך
אלדי אכרגתך מן ציק אלאחשא. ומלמת
אלאמעא. לדלך יא אבני לא תסרק.
לאן אתקנת מעישתך וכונת קותך. ואדא
פאן אערפך. וקת כרוג רוהך מן גסוך.
אעלס לאן לא יבקא לך מן רווקך. מתל
חבת אלסמסס סוי פאן קליל או פתיר.
ואקנע במא קדר לך רבך. וקאל אלחפוס
איצא. ורע ליס לך לא תחצדה. ואקנע
באלחלאל יהניך אפלה. וקאל איצא אבן
דאוד עליה אלסלאס. פי אלדניא פיף
תתהנא ועמרך קציר. לדלך יא אבני אפרי
נפסך מתל אלאגיר. ואלתחף באלחציר.

abgelaufen sein, so wird an dich mein Ruf ergehen: O Menschensohn! Lass dein Treiben und vernimm den Schiedsspruch meiner Macht. Ich bin der Allmächtige, der dich aus der Enge des Mutterleibes und aus der Finsterniss der Eingeweide herausgeführt; darum mein Sohn sollst du nicht stehlen, da ich deinen Lebenswandel geordnet und deine Kräfte in dir befestigt habe. Und zur Zeit wo ich deiner gedenken und deinen Geist von seiner irdischen Hülle befreien werde, wirst du zur Einsicht gelangen, dass dir von deinem schwer erworbenen Gute nicht einmal ein Ding von der Grösse eines Mohnkörnchens bleibt, mag dessen Werth gering oder gross sein; sei daher zufrieden mit dem was der Herr dir bescheert hat. Der Weise sagt auch: „Die Saat die du nicht gesäet, sollst du auch nicht ärnten“. Lass dich zufrieden mit dem dir Erlaubten, genieße und verzehre es. Ferner spricht der Sohn David's (Friede sei mit ihm): „Wie magst du nur den Freuden fröhnen, wo doch dein Lebenslauf nur flüchtig ist.“ O mein Sohn, betrachte dich hienieden nur als Miethling, sei nicht verschwenderisch mit deiner Habe¹⁹⁾, sei vorsichtig bei der Auswahl deiner Freunde²⁰⁾ und eigne dir nie fremdes Gut an*).

*) Der Weise spielt hier auf die Verschwendung und auf die bösen Gesellschafften hin, welche gewöhnlich zum Diebstahle verlocken. Diese Stelle hier ist eine der unverständlichsten und verworrensten des ganzen Werckchens.

אחרים אם רב אם מעט, אל תגזל
 עשיר כי רב חונו ואל תגזל דל כי
 דל הוא. בצרת זולתך אל תשמה
 או גם זולתך לא יגיל לאורך.
 וגם אם ימנע להשיב לך סגור
 כעסק בלבך ואל תחרף רעך.
 בקש התחבר לטובים, אבל דעמי
 בחיות דופי בשמך זה יתן תהלה גם
 לכבודם. הנה עכן בן זרה נשיא
 משיבט יהודה רגמוהו באבנים בגניבתו
 ואת הגניבה החרימו. על כן הרחיקו
 מגזל וחדלו לכם מאון. אשרי
 משכיל על דבר וישר דרך ושמה
 בנחלת שפרה לו.

ואתקות בנכאלת אלשעיר, ולא תסרק
 קליל או פתיר, ולא תסרק ללגני ותקול
 מא יחס בה, ולא ללפקיר תזידוא עלי
 פקרה, ולא תשמת ברוחך צאחבך, ולא
 ישמתוא פיך אלאהל ואלעשיר, פאדא קא
 מא פי ידי ופן לך אלאהתמא עלי נפסך.
 ולא תחקר ברוחך צאחבך, ופתר מן אהול
 ידורוא עלי אראם, ואעלם אן אלדאר
 אלמו ידלהם, לדלך קד כאן עכן בן זרה
 אגל מא פי סבט יהודא פילם, רגם הן
 וסרקתה מעה פי סאעת. אגתנבוא מן
 אלסרק וזולוא ען אלמעאצי, פטובי למן
 הו רשיד ועאקל, ויקנע באלקליל מן
 אלהלאל.

ט

הדבור התשיעי הגיענו כרשום
 בכתב יושר ובנבחי השמים

ט

אלבלמת אלתאסעת פאנת תגי בלרסם
 אלמרסום ופי אעלי אלסמאואת

Stiehl nie dem Reichen im Wahne, dass er der Habe genug be-
 sitze, und nie dem Armen in der falschen Meinung, dass er
 ohnediess des Wohlstandes schon entbehre. Sei theilnahmsvoll
 gegen Freunde und Genossen und ihr Herz wird sich auch theil-
 nehmend dir erschliessen. Sollten sie dir aber je einen Freund-
 schaftsdienst versagen, so unterdrücke deinen Groll und hege
 keine Feindschaft gegen sie. Pflege Umgang nur mit Gutgesinn-
 ten, aber wohl beachtend, dass dein schwarzer Abglanz auch
 sie in's Dunkle stellt. Auch Achan, Sohn Serach's, ein Fürst²¹⁾
 aus dem Stamme Juda, ward des Diebstahls halber zugleich
 sammt dem entwendeten Gute gesteinigt. Meidet daher den Dieb-
 stahl und entfernet euch vom Ungehorsam. Heil dem der klug
 und einsichtsvoll ist, und sich mit Wenigem, aber redlich Er-
 worbenem l(ç)ügt.

IX.

Das neunte Gebot kam uns nach seiner wahren Aufzeich-
 nung zu und in den höchsten Sphären schwebend lautete es
 furchtbar: O Kinder Israel! Leget keine falsche Zeugenschaft
 ab und nehmet auch keine falschen Zeugen in euere Mitte auf;
 denn durch die falschen Zeugenschaften gestalten sich die Le-

יתעוסף הדבור הנורא לאמר: אל תענו ברעכם עד שקר ואל תשיתו ידכם עם עד רשע כי עדות שקר ימלא פני תבל חמס. השמרו מלכת רכיל ושפתותיכם מדבר עולה לרצוח נפש. כמו פיכם ולאמר: לא פעלנו און. אבל בלי הרב תהרוג נקי ובלו בלי משחית תכרית חייהו בלא עת' ורצח זה שלש נפשות מרצח ותאבד חלקך בחיי הנצח. אהה שוגרה ונתעה אל תענה ברעך עד שקר, כי פה בארץ ושם במרום חטאך לך ישלם. עדי שקר לא ידעו אמונה ואין פחד אלהים לנגד עינם. ראשית דבר אשר יתיצב אלהים עמך למשפט הלא יהיה על עון עדות שקר. על כן השמר במוצא שפתך. ירא את יי בני ודע כי בהעידך שקר מוסדי ארץ ימוש ואתה תהיה לשמצה בעיני כל החטאתך

תגול ודו תכוף ותקול. יא בנו אסראיל לא תשהדוא שהאדת זור, ולא יגזוא פי גמעתכם שאהדין אלזור. לאן בשהאדת אלזור, אלהית אלסו תאתי ללעאלם. ואגתנבוא ען קול אלבאטל, וזולוא ען אלדדיל, ולא תקתלוא נפם אלברא ותקולוא עליה מא לים פעל, ותקתלוא בלא סוף, ותטענוה בלא רמח, ותכרג הוחה מן דון וקתהא, והוא קתל תלת נפוס ולא להם ראי ולא סהם פי לעאלם אלאתי, איאך יא מגרוד, לא תשהדו באלבאטל, ויעאקבך אללה פי אלדניא ואלאכרת, אן שהאדת אלזור מא תבקי להא, לא דין ולא מדהב, ואול מא יחסבך אללה אדא שהדת בזור, פאתבת יא אבני פי אמורך, וראקב מולאך ואעלם אן שהדת בזור תמש עו תרגע דליל, ואעלם אן אלדניא תעאקב אצחאבהא, ומנין ענדנא אן שאהדין אלזור, מא

bēnstage sehr düster²²). Entfernet euch daher von falschen Be-
theuerungen und von Verleumdungen. Tödtet auch keine Per-
son durch euere verleumderischen Worte, in der trügerischen
Meinung, dass nichts Arges dabei geschehe; denn die Verleumder
tödteten ohne Schwert, durchbohren das Herz ohne Spiess und
blasen das Lebenslicht zur Unzeit aus. Deren Worte tödteten aber
drei Personen²³) hier auf Erden und berauben sie auch*) jedes
Antheils und Genusses am andern Leben. O Irrgeleiteter!
Lege keine falsche Zeugenschaft ab, auf dass Gott dich nicht
diess- und jenseits bestrafe; denn falsche Zeugen haben weder
Religion²⁴) noch sittlichen Lebenswandel, und das Erste, worüber
dich Gott zur Rechenschaft ziehen wird, ist die falsche Zeugen-
aussage. Beachte daher, mein Sohn, deine Aussage, fürchte Gott
und wisse, dass durch die falsche Zeugenaussage die Stärke
schwindet, die Erniedrigung naht und dass deren Genossen der
Züchtigung der Welt anheimfallen. Unsere Lehre spricht auch
den falschen Zeugen jeden Antheil und jeden Genuss am zukünf-
tigen Leben ab, nach den Worten der Schrift, welche lauten
(Deuteron. 27, 24): „Verflucht, wer seinem Nächsten im Ver-

*) Die Verleumder.
4*

לא ינוקה. וידעת והשבות אל
 לבבך כי אין לעדי שקר חלק ונחלה
 בחיי הנעה ככתוב בדברי קדשינו:
 (דברים כז כד): ארור מכה רעהו
 בסתר, וכתוב עוד: (ישעיה ה כ)
 הוי האומרים לרע טוב ולטוב רע,
 שמים אור לחשך וחשך לאור,
 שמים מר למתוק ומתוק למר.
 זאת נחלת עדי שקר קללת אלהים
 על ראשם סלה ועל כן אל תענה
 ברעך עד שקר.

להם האין, ולא משורת פי אלעאלם אאתי.
 מן קול אלפסוק (אית) אלדי קאל. ארור
 מכה רעהו בסתר, שרה דלך. מלעון מן
 יצרב צאחבה פי כפא. וקאל איצא. הוי
 האומרים לרע טוב ולטוב רע שמים אור
 לחשך וחשך לאור, שמים מר למתוק
 ומתוק למר, שרה דלך. אלויל ללדין
 יקולוא, ען אלרדיל גיד ואלגיד רדיל.
 ויעמלון אלצו סלם ואלסלם צה, וען
 אלחלו מר ואלמר חלו, ויסיר פדלך
 אנ שאהדין אלזור לענהם אללה. לדלך
 יא אבני לא תשהד עלי צאחבך שהאדת
 באטלת.

הדבור העשירי הנענו כרשום
 בכתב יושר וכנבחי השמים
 יתעופף הדבור הנורא לאמר: לא
 תחמד בית רעך. לא תחמד אשת

אלפלגית אלעאשרת פאנת תגי בלרסם
 אלמרסום ופי אעלי אסמאואת
 תגול. וחי תכוף ותקול. יא בנו אסראיל.

borgenen einen Schlag versetzt.“ Ferner heisst es (Jesaias 5, 2):-
 „Wehe denen, welche Gutes mit Bösem und Böses mit Gutem,
 Licht mit Finsterniss und Finsterniss mit Licht, Süssem mit
 Bitterem und Bitteres mit Süssem verwechseln.“ Und so ergeht
 es auch den falschen Zeugen auf denen der Fluch Gottes lastet.
 Darum, mein Sohr, lege nie gegen deinen Nebenmenschen ein fal-
 sches Zeugniß ab.

X.

Das zehnte Gebot kam uns nach seiner wahren Aufzeich-
 nung zu und in den höchsten Sphären schwebend lautete es furcht-
 bar: O Kinder Israel! Gelüftet nicht nach dem Hause eueres
 Nächsten, nicht nach seinem Weibe, seinem Knechte, seiner Magd,
 seinem Ochsen, seinem Esel oder nach etwas das ihm gehört.
 Entfernet euch daher von bösen Gelüsten, meidet die thörichten
 Begierden und widersteht den Versuchungen; denn die Versu-
 chungen verlocken zum Bösen, und der sich ihnen hingibt, ist
 nicht mehr sehend, sondern blind und vermag seine Handlungen
 nicht zu prüfen. Er verwechselt Bitteres mit Süssem und Süssem

רעך ועבדו ואמתו ושורו וחמורו
 וכל אשר לרעך. אל תתאוז תאוז
 והשמרו מיצרי בשרים, ונוסו מפתויו
 חטאה כי מקור כל רע הפתיות.
 ואשר יפת לה עינים לו ולא יראת,
 שונה ולא ידע מה: מר למתוק
 יהפוך ומתוק למר, ים ליבשה
 ויבשה לים, המישור למעוקל
 והמעוקל למישור. כי התאוה אשר
 תהל לבנו ומכה עיניו בסגורים
 היא כעב מסרות עו וכנהר שוטף
 בעים רוחו. משחית הכל ומבלע.
 התאוה הרעה ותשווקת אולת, אבדון
 חן ושחת אל אשר אליהן מגמתן,
 כי עיני דורשיהן תשיחנה לכל יראו
 ולבם מהבין. אך השומר נפשו
 ממנה חפצו בידו יצלה וחלקו
 הברכה. הנאמן בבריתו את אלהים
 דבריו נשמעים בקהל רב וקנינו
 ירבה לרוב: מסבלנות יקנה שלוד,
 משלוח שובע רצון, ומשובע רצון
 אושר, מאושר שלימות, משלמות

לא תשתה מנול צאחבך ולא תתמנא
 זוגתה ועבדה ואמתה ותורה וחמארה
 וגמיע מא לה. פאיאפס אלרגב וזולוא ען
 אלשהות, ואגנבוא ען אפתנת לאן אפתנת
 די פאתחת כל בלות, ומן אפתאן בשיא
 לים הו בעיר אלא אעמי ולא יבארי מא
 יפעל. אלמר ענדה חלו ואלחלו ענדה
 מר, אלבחד ענדה יבים ואליבים בחר,
 לאעוג ענדה מסתקים ואלמסתקים אעוג.
 ואמא אלשהות אלדי מלפת קלבה, וגלבת
 עלי עיניה פמתל אסחאבת אן תפתר, או
 סיל אן יגרי, אלדי יחמל כל מא יצארף
 ויקבל כל מא יקדר. וילף אלגמיע בדלך
 אלשהות אלרדית אלהאמקת אלשקית
 אלהאלפת אלמהלפת למן ארתכבהא
 אלמדית למן אשתהאהא. לאנהא תעמי
 אצהאבהא, פלא יבין להם עינין, ולא
 קלב באס יפהם. פאדא זאלת ענדה
 אלשהות, צלח האלה, ואסתקאמת פעלה.
 ומן אסתבת פי דינה חסין מנטקה, ופתר

mit Bitterem, das Meer mit dem Festlande und das Festland mit dem Meere, das Rechtliche mit dem Ungerechten und das Unge- rechte mit dem Rechtlichen. Ja wahrlich, die Begierde, die seinen Sinn lenkt und sein Augenlicht verdunkelt, gleicht einer unheil- schwangern, schwarzen Wetterwolke oder einem reissenden Strome, der Alles mit sich trägt, fortreisst, um es seinen wildbrausenden und hochschäumenden Fluthen preiszugeben; ebenso reisst die Begierde Alles mit sich, trägt es fort, um es dann in den ihr entgegengährenden Abgrund zu stürzen; denn sie blendet die Augen, bethört den Sinn und verscheucht den Verstand. Wer aber ihr ferne bleibt, beglückt seine Lage und vermehrt seinen Wohlstand, und wer der Gottesfurcht treu anhängt, der hebt sein Ansehen, sein Vermögen und seinen Wohlstand. Die Geduld verschafft Zufriedenheit, die Zufriedenheit Genügsamkeit, die Genügsamkeit Gedeihen, das Gedeihen Wohlstand, der Wohl- stand Würde, die wieder von allem Wünschenswerthen begleitet ist; Begierden bringen aber Prassereien, Prassereien Unheil, Un- heil Verworfenheit, Verworfenheit Erniedrigung, Erniedrigung

רוממות רוח והוא כליל כל טובה.
אכן מתאוה יבוא לו זוללות, מווללות
שברוק, משברוק מפלה, ממפלה
שפלות, משפלות שקוע, משקוע
דלות, מדלות עוני, מעוני בון והבון
הוא כליל כל הרעות. על כן בני
לא תתאו אל קנין לא לכם ושמהו
באשר חלקתי לכם, והיה אם נאמן
לכם בתורת יהוה או מאל תאדבו
ומלאכיו יסוככוכם רק מעגור על
מצות פיהו השמר. על כן אל תתאו
לקנין לא לכם ואל כל אשר
לרעים. כי אל שרי אשר נתן לך
בני מטובו הוא ירבה לך בהנהגה
וכהנהגה אם תהיה תמים עם אל וישר
ליוצרך. בטוב נצח תבורך כאמור
דבריו קדשו: למען ייטב לך
והארבת ימים.

מאלה ובירה. ומן צבר קנאע, ומן קנאע
סבאע, ומן סבאע אסתגנא, ומן אסתגנא
אבתנא, ומן אבתנא עלי, ומן עלי לא
יבקא לה מן אלכיר שיא. ומן רגב
בדיל, ומן בדיל פסר, ומן פסר סקט,
ומן סקט עתר, ומן עתר וקאע, ומן
וקאע דליל, ומן דליל פקר, ומן פקר חקיר,
ומן חקיר לא יבקא לה מן אלנחס שיא,
לדלך יא אבני איאפס תרגבוא מא לים
לפס, ואקנעוא במא קד רוקת לפס, פאדא
אסתבתוא פי דינפס, חבפס אללה
ומלאיפתה, ואיאפס תכאלפוא ען אמרה,
לדלך לא תשתהוא שיא לים לפס ולא
מא יפון ענד אצחאבפס, לאן רבך אקאדר
עלי כל שי עטאך, ויעטיך אדא פנת
פניתך, כאלצא לרבך וצאפיא לבאלקך,
תנאל אלכיר, טול אלאבד, פמא קאל
אלפסוק (אית). למען ייטב לך והארבת
ימים.

Entartung, Entartung Sinken, Sinken Armuth, Armuth Elend,
und das Elend ist wieder von allen Uebeln begleitet. Darum,
meine Söhne, verlangst nie das was nicht euch gehört. Seid mit
dem redlich Erworbenen zufrieden, ehret die Gebote der Gottes-
lehre, damit Gott und seine Engel euch gewogen bleiben und
beachtet auch dessen Worte. Begehre weder fremdes noch Freun-
des Gut, denn der Allmächtige, der dir eine Habe gegeben, der
wird sie auch vermehren, wenn du treu und aufrichtig ergehen
deinem Schöpfer und deinem Herrn bleibst. Das Gute wirst du
für die Ewigkeit erlangen nach den Worten der Schrift (Deu-
teron. 22, 7): „Damit es dir wohlergehe und sich deine Lebens-
tage vermehren“.

על כן שבטי יד! הוא יתנו
ביראת שדי ובדרך חקותיו, בהם נדבר
לעולם ועד ובתורתו נהגה ובמצותיו,
ויואל ה' אלהינו לבנות בימינו את
בית מקדשו ויקבץ נפוצותינו ונדהינו,
ובעיני המלחו ינצור עלינו וימלא
כל משאלות לבנו אמן

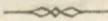
אנסאל אלה! אן ילהמנא למכאפתה
וטאעתה, ונבקא בהא באקין חסאן
ונתעלם טאעתה, ונעלם בשראיעה, ואן
יבני לנא מקדסה פי איאמנא, ואן יגמע
שמלנא ותבדידנא, ואן ינמר מננא בעין
רחמתה ולא יכיבנא מן מא נתרנא מנה אמין.

יה רבון העולמים!

יא רב אלעאלמין!

Volk Gottes! Lasset uns treu anhängen seinen Lehren und Geboten, bleiben wir ihnen ergeben, befolgen wir deren Vorschriften und vollziehen wir deren Pflichten, damit Gott uns sein Heiligthum bald wieder erbaue, unsere Zerstreuten und Verstossenen versammle, uns noch fernerhin mit seinen wachsamen Augen beschütze und unsere Herzenswünsche gewähre. Amen.

O Herr der Welten!

Berichtigung.

Seite 5, Zeile 16 heisst es **פי אלטהור** welches, ich gestehe es offen, von mir unvorsichtiger Weise niedergeschrieben wurde. Im Originale heisst es: **פי אצחודי** Ich wollte es mit obigen Worten wiedergeben, aber nach reiflicher Ueberlegung gelangte ich zur Einsicht, dass hier **אלדהור פי** gelesen werden muss. Die hebräische Uebersetzung muss daher lauten: „לעולמי עד“ und die deutsche „durch alle Jahrhunderte“.

Druckfehler.

Seite	2	Zeile	17	statt		lies	
					אלאמם		אלאמם
„	3	„	15	„	ואלכלאם	„	ואלכלאם
„	5	„	17	„	אנה	„	אנא
„	6	„	2	„	אלטהור	„	אלדהור
„	„	„	3	„	אטהר	„	אדהר
„	7	„	12	„	ואלנברות	„	ואלנברות
„	8	„	14	„	איאנם	„	איאנם
„	9	„	18	„	ולם	„	ולם
„	11	„	8	„	אלמרסם	„	אלמרסום
„	15	„	12	„	עשרת	„	עשר
„	„	„	18	„	„	„	„
„	16	„	2	„	„	„	„
25	„	„	18	„	אלמנעולת	„	אלמלעונת

Anmerkungen.

1) Vergleiche: מדרש רבה סדר ויתרו פרשה כ"ח: קול גדול ולא יסף רבי יוחנן אמר : קול אחד נחלק לי קילות והם נחלקים לעי לשון : theilen, und wird immer mit בין oder עלי verbunden. Nähere Aufschlüsse über dieses Wort findet man im תעריפאת.

2) Vergleiche: מפרי פרשת וזאת הברכה מימינו אש דת למו, כשדוה הדבור יוצא מפי הנבורה היה יוצא דרך ימינו של קודש לשמאלם של ישראל ועוקף את מחנה ישראל וגי ועין עוד בש"ה"ש רבה בפי ישקני מנשיקות פהו.

3) ברנַ wird immer den Namen der Zeichen des Thierkreises vorgesetzt, z. B. ברנַ אלאסר der Löwe; ברנַ אלאפלאך sämtliche Zeichen des Thierkreises. דרוי hat zur Wurzel דרא glänzen, strahlen u. s. w. Hier bedeutet es: hellstrahlende Sterne.

4) Vergleiche: שבַת פרק במה שבועות פרק ו, תנו רבנן שבועות הדיינין וגי' מדליקין בעון וגי'.

5) מדליקין hat wahrscheinlich דרש gleich dem hebräischen דרש: forschen u. s. w. zur Wurzel. Die Araber bezeichnen immer Chanoch mit diesem Namen, weil er der Erste gewesen, der das Wesen der Gottheit erforscht hat.

6) Vergleiche: מדרש רבה סדר נח ל"ח ומכ"ח דלכות עכ"ם. Die Syrer bezeichnen sogar in ihrem kirchlichen Kalender diesen Tag.

7) Vergleiche: מכילתא סדר בשלה פרשה ד' ואתה הרם את מטך עשרה נמים נעשו לישראל על הים וגי' נחלק לשנים עשר גורים שנאמר נטה דרך על הים.

8) Vergleiche: חגיגה פרק שני, ערבות שבו צדק ומשפט וגי' ושם אפנים ושרפים. Ich übersetzte ערבות mit dem arabischen Worte "טלמת".

9) Kolsum ist das heutige Suez. Im Alterthume lag hier die griechische Colonie Clysma, ein Name der später in Kolsum und im vorigem Jahrhundert in jenen von Suez übergang.

10) Vergleiche: סנהדרין פרק חלק, מה שמו רבי שילא אמרי שילה שמו שנאמר עד כי יבוא שילה דביר ינאי אמרי ינון שמו שנאמר יהי שמו לעולם לפני שמש ינון שמו.

11) Vergleiche: נדה פרק ג. תנו רבנן שלשה שותפין יש באדם הקב"ה ואביו ואמו. Saadja weicht hier bedeutend von den Worten des Talmud's ab, indem er jeden der Contribuenten zehn Gaben beilegt, eine Zahl, die der Talmud gar nicht kennt. Vergleiche auch Artikel „Saadja“ in Zunz's „Gottesdienstliche Vorträge“.

12) Vergleiche wieder: שבַת פרק במה מדליקין בעון וגי'. Uebrigens habe ich schon in meiner Vorrede die fehlerhafte und unüberlegte Schreibweise der Maghrebiner an den Tag gelegt. Hier haben wir wieder einen Lapsus Calami vor uns Während es hier heisst: גלא ואל־נוע, heisst es im siebenten Gebote גלא ואל־נוע. Ich habe die letztere Schreibweise als die wahrscheinlich richtigere auch hier beibehalten.

13) צמירך hat zur Wurzel צמר: den Sinn richten u. s. w. Eine genauere Erklärung dieses Wortes gibt Sylvester de Saey in seiner arabischen Grammatik. Auch in Camus Calcuttaer Ausgabe findet sich eine deutliche Erklärung dieses Wortes und seiner Nebenbildungen.

14) Vergleiche wieder: שבַת פרק במה מדליקין בעון וגי'. Bitte zugleich meine Anmerkung zu Nr. 13 zu beachten.

15) אבאלים Plural אבלים das griechische Diabolus, Teufel, böse Geist u. s. w. Vergleiche: הוא השטן הוא היצר חרע וגי' welche immer denselben Gegenstand bezeichnen.

16) כבא בתרא פרק א, תניא רבי יהודה אומר גדולה צדקה וגי' . . . הוא. Der Talmud schliesst mit dem Tod diese Reihenstufe ab, S. geht um einen Schritt weiter und weist dem Weibe eine höhere Stufe als dem Tode an.

17) Im Texte heisst es מצדיו והרמים, S. gibt es mit סכתעמלֶת wieder; ich übersetzte es daher „aufgeschrecktes Wild“ um dem juste milieu auch hier gerecht zu werden.

16) Vergleiche wieder: בעון גלוי עריות וגו' בעון פרק במה מדליקין בעון גזל וגו' שבת פרק במה מדליקין בעון גזל וגו' אל תגזל דל כי דל וגו'

19) Diese Bibelstellen mit Ausnahme des Verses konnte ich durchaus nicht auffinden. Der Verfasser hat hier wahrscheinlich die Verse 7. Kap. 23. 10 Kap. 1. 1. Kap. 12. aus „משל“ zu seinen Strophenbau benützt.

20) נבאלת hat zur Wurzel נכלל; auswählen, absondern u. s. w. Daher bezeichnet auch der Araber „Sieb“ mit מנכלל weil es das Mehl von den Kleinscheidet.

21) Im Originale heisst es פלמן welches aber auf einem offenen Irrthume beruht, denn hier sollte es wahrscheinlich פילם „Edelmann“ heissen.

22) Vergleiche: שבועות פרק ג' תנו רבנן שבועות הדיינין אף היא בלשונה נאמרה וגו' . . . וכל עבירות שבתורה נפרעין ממנו וכאן ממנו ומכל העולם כלו שנאמר אלה וכחש ורצוח ונגזב וגו'

23) Vergleiche: ערכין פרק שלישי: די מינייהו מפקת במערבא אמרי לשון תליתאי: קטל תלתא הורגת למספרו ולמקבלו ולאומרים עליו וגו'

24) Die arabischen Lexikographen schenken gewöhnlich den zwei Worten דין und מדהב eine besondere Aufmerksamkeit. Wir wollen hier nur das Wesentlichste zur Erklärung derselben anführen. דין bezeichnet im Arabischen: Glauben, Tod und göttlichen Schiedsspruch. Daher übersetzte ich auch am Ende des zweiten Gebotes „אכון להם שאהר ליום אלדין“, ich werde ihr Zeuge sein am Tage des Gerichtes“. מדהב hat zur Wurzel דהב gehen, untergehen u. s. w. Es bezeichnet aber auch Meinungsunterschiede in Religionssachen Beide Worte unterscheiden sich in der arabisch-theologischen Sprachweise dadurch, dass ersteres Religion im Allgemeinen, letzteres nur die Gebote derselben im engern Sinne bezeichnet.

